THƠ

TRẦN ĐỨC PHỔ

TÌNH ĐẤT TÌNH NGƯỜI

TRANDUCPHO 2023

Tình đất, tình người
Tác giả: Trần Đức Phổ
Bìa: Thiên Kim
Trình bày: Nguyên Bảo
ISBN: 978-1-7775968-1-1
Tranducpho xuất bản 2023

THƠ

TRẦN ĐỨC PHỔ

TÌNH ĐẤT TÌNH NGƯỜI

TRANDUCPHO 2023

Hoa Bồ Công Anh

Sớm mai một buổi đẹp trời
Tiếng chim ríu rít gọi mời dạo quanh

Tháng năm hoa bồ công anh
Vàng tươi trên thảm cỏ xanh ven đường

Mỹ miều còn đọng giọt sương
Khoe nhan sắc với nắng hường mùa xuân.

Khách nhàn du chợt bâng khuâng
Bỏ đi chẳng nỡ, lần khân sỗ sàng.

Lập Xuân Nơi Miền Đất Tuyết

Tháng ba tàn phai hoa tuyết
Đất trời bắt đầu hồi sinh
Cây cành cởi áo chống rét
Đón tia nắng vàng lung linh

Vườn hoa anh đào đua nở
Chúm chím những cánh môi hường
Cây sồi khoe chiếc lá nhỏ
Xanh như mắt gái Tây phương

Bầy chim thiên di trở lại
Tiếng kêu lảnh lói trời cao
Thảo nguyên trải thảm cỏ dại,
Rừng phong giang tay đón chào

Chiều nay anh ra vỡ đất
Em ươm củ uất-kim-hương
Tình yêu trồng vào lòng đất
Mùa xuân nở hoa vĩnh hằng.

Tôi Về

Tôi về qua phố phường năm cũ
Nhộn nhịp người, xe, những tiếng còi…
Nắng đổ trên đầu như đổ lửa
Dòng người đông nghịt cuốn chân trôi

Tôi về qua con sông ngầu đục
Mặt nước đìu hiu thum thủm mùi
Đàn trẻ nhà ai đang bắt ốc
Lưng trần đen nhẻm cột nhà thui

Tôi về ngang cánh đồng năm ấy
Lúa chẳng còn xanh thuở dậy thì
Lối dọc đường ngang thành phố xá
Nông phu mất ruộng bỏ làng đi

Tôi về ngang cánh rừng dương biển
Chỉ còn trơ trụi gốc cây khô
Dăm con bò ốm đang lười biếng
Gặm đám cỏ già vẻ ngẩn ngơ

Tôi về thao thức theo con sóng
Ngọn gió Nồm nam khẽ thở dài
Trăng của quê nhà, trăng tuổi mộng
Vô tình lấp lánh giọt buồn ai.

Đâu Mái Nhà Xưa

Nghỉ hè con gái về quê nội
Thăm chốn thân yêu, một mái nhà
Ngỡ ngàng bắt máy, nghe con hỏi:
"Nhà mình sao chẳng thấy đâu, ba?"

"Tổ ấm hôm nào nay đã mất
Cây vú sữa xanh cũng chặt rồi
Hồ cá ba xây giờ ai lấp?
Con nhìn chốn cũ, lệ tuôn rơi!"

Biết trả lời sao cho con rõ?
Ba người ly xứ, mất quê hương
Cho dù là đất xưa tiên tổ
Đổi chủ thay tên chuyện cũng thường!

Con chớ có buồn chi, con gái
Nhà không trên đất, nhà trong tim!
Dâu bể cuộc đời ba đã trải
Yêu thương mới là chốn nên tìm.

Đọc Quốc Sử, Nhớ Tiền Nhân

Còn ai viết hịch giữa đêm thâu?
Ta xin mài mực, đứng bên hầu
Chờ nghe đồng vọng lời Sát Thát
Ba quân thế mạnh nuốt Sao Ngưu (1)

Còn ai bóp nát cả trái cam
Về thêu cờ nghĩa báo hoàng ân?
Cho ta làm lính theo dưới trướng
Vác ngọn cờ thiêng dẫu một lần

Còn ai mài kiếm báu đêm trăng
Trong làn sương lạnh giữa rừng hoang?
Cho ta làm kẻ chờ sai vặt
Thức suốt canh thâu cũng sẵn sàng

Còn ai dâng kế sách Bình Ngô
Đại Việt chung tay giữ cơ đồ?
Cho ta làm tiểu đồng dắt ngựa
Chờ nghe khúc hát Khải Hoàn ca.

Xuân

Mùa sang gõ cửa
Hồn hoa
Nghe chừng
Trong gió
Vỡ òa
Hương xuân.
Dăm cô má đỏ bồ quân
Khoe tà áo mới
Sắc xuân
Theo
Về!

Buổi Sớm Mùa Xuân

Trước nhà cỏ đã lên xanh
Cây sồi đầu ngõ đâm nhành lá non
Mấy bông cúc dại con con
Khoe màu vàng rực lúc còn đẫm sương
Gió đưa thơm ngát làn hương
Vài con bướm lạ vấn vương khóm hồng
Chim chuyền ríu rít cành thông
Đón tia nắng sớm sắc hồng chưa phai
Bên song cửa sổ nhà ai
Có cô con gái ngắm hoài trời xanh!
Yêu sao buổi sáng yên lành
Cỏ cây hoa lá như dành riêng ta
Không quê hương, cũng là nhà
Nghe trong hơi thở đậm đà tình thương!

Buông

Thời trẻ sính cường chẳng chịu thua
Cãi nhau đấm đá vốn quen đùa
Trời cao chỉ bé như vành nón
Đại hải xem bằng vũng nước mưa

Thời trẻ đã từng sống dọc ngang
Xông pha chiến trận cũng coi xoàng
Đầu rơi máu chảy không run sợ
Đạn lạc tên bay chuyện quá thường

Rồi một ngày kia tuổi xế chiều
Giữa nơi đất khách sống cô liêu
Tướng quân chợt thấy lòng ngao ngán
Ôi, cuộc trần ai quá hẩm hiu

Từ ấy tương quân tự nhủ lòng
'Dĩ hòa vi quý' thế là xong
Đời không tranh đấu không vinh nhục
Được mất chỉ còn một chữ: Buông!

Biển Xưa

Tôi lại về nơi chốn biển xưa
Vòm xanh in đạm mấy tàu dừa
Đàn chim theo dấu tìm luồng cá
Rộn rịp mái chèo tiếng nước khua

Bờ cát vàng mơ trải dưới chân
Sóng xanh tung bọt trắng vô ngần
Tiếng đàn em bé cười trong vắt
Đuổi chú còng con cuống quýt chân

Dãi núi xa xa đứng lặng im
Mây chiều phơ phất lụa tiên mềm
Tôi mơ cổ tích làm hoàng tử
Công chúa Thủy tề lại chính em

Theo dấu hư vô về dĩ vãng
Khung trời thơ mộng của ngày qua
Ngày xanh bừng nở bông hoa nắng
Tôi cũng hồn nhiên như thuở xưa!

Tình Của Biển Trời

Từ thuở hồng hoang biển với trời
Đã từng nguyện ước kết thành đôi
Trời yêu biển lắm nên ôm mãi
Khắng khít ngàn năm chẳng đổi dời!

Trời trao về biển cả tâm hồn
Dạt dào tình biển vỗ bờ luôn
Có khi hờn giận lời gian dối
Biển quặn lòng đau những sóng cồn!

Trời xanh, biển cũng ngút ngàn xanh
Sóng cất lời ru điệp khúc tình
Nếu lỡ trời ghen cùng anh gió
Biển sẽ triều dâng, giọng bất bình!

Lòng của trời kia biển hiểu mà
Dẫu khi gần gũi, lúc vắng xa
Buồn vui hờn giận hay ai oán
Biển vẫn sẻ chia rất mặn mà!

Tình biển và trời mãi thủy chung
Dù ngày nắng hạ, buổi mưa đông
Muôn đời ân ái không phai nhạt
Vĩnh cửu lòng ghi một chữ Đồng

Ngắm Sao

Ngày xưa khi còn bé
Mỗi lần ngắm sao trời
Tôi thấy in như thể
Những đồng tiền đánh rơi

Lớn lên tôi mới biết
Mỗi vì tinh tú kia
Là tượng trưng sống/chết
Hay đoàn viên/chia lìa

Nhiều đêm nhìn sao xẹt
Thương cho một linh hồn
Cuộc đời như chớp mắt
Phút chốc đã hoàng hôn

Tôi tìm sao Ngưu lang
Tôi tìm sao Chức nữ
Chia cách bởi sông Ngân
Họ có buồn không chứ?

Lại có những vì sao
Người nghe phải phát ghét
La Hầu hay Kế đô
Toàn mang điều hung kiết

Đêm nay buồn ngắm sao
Tinh tú như lặn hết
Có đám đông xì xào:
Sao Chổi đuôi dài phết!

Sinh Nhật

Hai mươi tháng chín mừng sinh nhật
dậy sớm vệ sinh chải tóc râu
mặc bộ complet còn mới nhất
thắp nén nhang thơm khấn nguyện cầu

Hai đứa con ngoan đồng thanh chúc
mừng ba sinh nhật vạn niềm vui
mỗi ngày đều là ngày hạnh phúc
chẳng phải lo âu, sống thảnh thơi

Mở gói quà xinh của vợ tặng
một chiếc đồng hồ hiệu, mới toanh
kèm theo dòng chữ thật kỳ diệu:
"Suốt đời em cũng chỉ yêu anh!"

Mở gói quà cô con gái út
một thẻ Gift-card mua cà phê
với hàng chữ nhỏ thật nắn nót
"To Sweet Dad, Happy Birthday!"

Mở gói quà của con trai lớn
một chiếc laptop còn mới tinh
ghé vào tai bố, hắn nói nhỏ:
"Dành cho ba để viết thơ tình!"

Hạnh phúc giản đơn là như thế
không cần kiếm ở chốn thiên đường
dẫu có nghèo hèn hay vất vả
quanh mình luôn có những người thương.

Lời Chinh Nhân

Hoàng hôn nhuộm đỏ chiều quan tái
Sương lạnh giăng mờ những khóm cây
Ta người lính chiến nơi biên ải
Thương lắm quê xa dáng vợ gầy!

Từ độ chia ly mờ bóng nhạn
Tình yêu muốn gửi đám mây bông
Mà trời viễn xứ, chao ôi… rộng!
Chắc hẳn quê nhà mỏi mắt trông!

Mơ ước một ngày về lại phố
Tặng nàng yêu dấu một cành hoa
Ngắm mùa xuân điểm trên môi thắm
Nghe tiếng con thơ rộn khắp nhà

Đôi ngả cùng chung niềm nhung nhớ
Ngưu lang-Chức nữ đợi Ô-kiều
Bao giờ giặc Bắc thôi dòm ngó
Ta về hợp tấu khúc cầm tiêu!

Buông

Thời trẻ sính cường chẳng chịu thua
Cãi nhau đấm đá vốn quen đùa
Trời cao chỉ bé như vành nón
Đại hải xem bằng vũng nước mưa

Thời trẻ đã từng sống dọc ngang
Xông pha chiến trận cũng coi xoàng
Đầu rơi máu chảy không run sợ
Đạn lạc tên bay chuyện quá thường

Rồi một ngày kia tuổi xế chiều
Giữa nơi đất khách sống cô liêu
Tướng quân chợt thấy lòng ngao ngán
Ôi, cuộc trần ai quá hẩm hiu

Từ ấy tương quân tự nhủ lòng
'Dĩ hòa vi quý' thế là xong
Đời không tranh đấu không vinh nhục
Được mất chỉ còn một chữ: Buông!

Xuân Mới

Này pháo, này hoa, này cánh én…
Mùa xuân rộn rã đến quanh ta
Đường quê áo mới thơm mùi nắng
Đầy tiếng cười vui khắp mọi nhà

Xuân mới cho em niềm khát vọng
Tuổi đời xanh biếc nụ tầm xuân
Ngày mai là cả phương trời rộng
Hứa hẹn đợi chờ đón bước chân

Xuân mới cho anh thầm đốn ngộ
Đất trời vốn dĩ mãi thanh tân
Dù khi mưa bão hay giông tố
Thời khắc dần xoay nắng lại vàng!

Xuân mới - mùa yêu, vừa kịp lúc
Muôn lòng khấp khởi phút giao thoa
Bên nhau nâng chén vang lời chúc:
Non nước ngàn thu mãi thái hòa!

Quê Hương Em Anh Về

Nơi ấy có bóng người yêu dấu
Núi rừng xanh sông đỏ đất bồi
Hoa ban trắng bướm vàng về đậu
Rượu thơm nồng chưa nuốt đã trôi!

Quê em chỉ hai mùa mưa nắng
Ruộng bậc thang lúa vẫn đầy đồng
Cô sơn nữ mang gùi xinh xắn
Gã trai làng ngơ ngẩn hồn, trông!

Anh về giữa mùa sim trĩu trái
Buổi chợ phiên rộn rã đường làng
Váy thổ cẩm xòe hoa xinh vậy
Để lòng anh xao xuyến, hoang mang

Tiếng khèn môi du dương, ngọt lịm
Có phải em Bà Chúa Vườn Chè
Anh ngỡ mình Trịnh Sâm mê muội
Lỡ yêu rồi chẳng ngại sơn khê!

Anh Sẽ Về

Anh sẽ về khi gió chuyển mùa
Cho hồng bếp lửa tháng ngày xưa
Cho đêm vắng vẻ thôi hiu quạnh
Má tựa vai kề mỗi sớm trưa.

Anh sẽ về khi nắng ngả chiều
Vòng tay đan lại những thương yêu
Không còn mong đợi và nhung nhớ
Gác nhỏ đi về hết tịch lieu!

Anh sẽ về khi nhãn trổ bông
Vườn xanh vải chin rực sắc hồng
Mít, xoài trĩu ngọt trên cành biếc
Và mắt em cười trong nắng trong.

Thăm Thác Niagara

Một vùng xanh biếc, nước trong
Thác reo, gió lộng, mênh mông sương mờ
Cầu vồng ẩn hiện nên thơ
Trai thanh gái lịch hẹn hò yêu đương
Đến đây ngỡ cảnh thiên đường
Bâng khuâng lòng khách vấn vương đất trời
Dòng sông cuồn cuộn nước trôi
Mây trời bảng lảng, tình đời hư không!
Chiều buông rực rỡ sắc hồng
Say miền đất lạ lòng không muốn về!

Anh Sẽ Về 2

Anh sẽ về thăm lại chốn xưa
Vườn cau lỡ hẹn đã bao mùa
Con đò vẫn đậu bên sông vắng
Tiếng cuốc đêm hè gọi nhặt thưa

Anh sẽ về! Đâu phải mộng mơ
Để em thôi khổ bởi thương chờ
Tay đan kể lể niềm tâm sự
Quấn quýt tình trao chẳng hững hờ

Anh sẽ về cho đẹp ước mơ
Quả uyên ương ngọt chẳng ai ngờ
Men nồng trái cấm hương thơm ngát
Ta dắt nhau vào thế giới thơ

Anh sẽ về cho trọn mộng yêu
Tình ta đâu phải chuyện đời phiêu
Rồi mai hoa thắm mùa xuân nở
Tình của đôi mình như gấm thêu!

Vợ Tôi

vợ tôi tính nết dịu hiền
nhưng không ủy mị than phiền vu vơ
vợ tôi không biết làm thơ
nhưng yêu cái đẹp, tôn thờ chân như

ghét gian trá, thích nhân từ
công dung ngôn hạnh dường như vẹn toàn
không gương nga, chẳng trái xoan
mi thanh mục tú thập toàn mỹ nhân

vợ tôi ăn mặc thanh tân
không xài điện thoại cả ngàn đô la
không ngồi lê, nói điêu ngoa
chồng con sau trước cửa nhà chăm lo

xóm giềng quyến thuộc thân sơ
anh em cha mẹ chẳng hờ hững ai
tôi không đắm sắc mê tài
mà yêu cái nết đẹp hoài ngàn năm

Thu

Em nhớ trời thu xanh biếc xamh
Chim muông ríu rít sớm mai lành
Nắng thu trải lụa con đường nhỏ
Khấp khởi người đi rộn bước chân

Em nhớ xa xôi tiếng trống trường
Gọi đàn sĩ tử khắp thôn hương
Đây mùa vui đến: Ngày Sum Họp
Kết chặt thêm tình thương mến thương

Em nhớ quê em những tháng ngày
Thu về, mưa bụi, lá me bay…
Chân trời bảng lảng màu sương khói
Song vắng nhà ai tiếng thở dài!

Con Gái

Con gái mà nhí nhảnh
hồn nhiên và thông minh
không cần chân dài lắm
cũng khối kẻ si tình!

Có một chút lãng mạn
thêm ít nhiều lẳng lơ
là con trai chết mệt
không thì cũng si khờ!

Không cần đanh đá lắm
nên thẳng thắn, chân tình
yêu ai cứ nói thật
đừng bao giờ làm thinh!

Và nhớ điều này nữa
không nên quá mềm lòng
khi nghe lời dụ ngọt
của những thằng đàn ông!

Đọc Thư Tây Bắc

Em viết cho anh từ địa đầu Tây Bắc
Nơi mở nguồn dòng sông Mã kiêu hùng
Những con chữ như núi đồi cao thấp
Những âm vần như có tiếng khèn rung.

Miền đất ấy có hoa rừng, thảo dược
Có hươu sao ngơ ngác ngắm hoàng hôn
Có phượng hoàng uốn mình đuôi đỏ rực
Đậu cành cây xanh biếc lá ngô đồng.

Anh chưa được một lần về Tây Bắc
Ngắm rừng xanh từ đỉnh Phan-xi-păng
Khỏa mây trắng bềnh bồng trôi trước mặt
Nướng ngô non đêm đến tặng cô Hằng.

Rượu Nậm Pung có nồng như tình ái
Cho người xa còn nhớ mãi, quay về?
Nồi Thắng Cố chắc vẫn chờ ai đấy
Nên hương rừng Tây Bắc lắm đam mê!

Hạ Ca

Phượng nở, ve rền, nắng chói chang
Áo trắng ai khoe hàng nối hàng
Trời xanh tít tắp lên cao vút
Gió lộng, sáo diều réo rắt vang!

Nhạc chuyển điệu buồn khúc biệt ly
Lời ca lưu luyến tuổi xuân thì
Vần thơ lưu bút trao nhau vội
Tạm biệt, lòng đau biết nói chi!

Hẹn lúc vào thu gặp lại nhau
Cho tình nghiên bút chẳng phai màu
Hạ ca, hát khúc lên đường nhé,
Khám phá non ngàn với bể sâu!

Mùa Đông Của Anh

Lại một mùa đông chốn viễn phương
Giá băng phủ kín mọi cung đường
Quê nhà chắc hẳn em đang vội
Gửi chút nắng vàng ngọt lịm thương

Mùa đông dài lắm ở nơi đây
Tuyết trắng như bông lớp lớp dày
Cây cối khô cành trơ trụi lá
Lòng người chất ngất nỗi sầu tây

Em ở quê nhà có biết không?
Quanh ta vạn vật buốt như đồng
Chiếu chăn không ấm hồn đơn lẻ
Hoa hết mùi thơm, rượu hết nồng!

Đợi một ngày mai băng giá tan
Lời thơ hòa điệu với cung đàn
Nụ cười sẽ ấm như tia nắng
Ta đón chờ nhau đẹp nẻo xuân

Giai Điệu Quê Hương

Có một người vẫn hát cho tôi nghe
Tiếng hát ngọt ngào như dòng sữa mẹ
Không à ơi cũng du dương đến thế
Tôi mơ màng ấm áp một tình thương

Có một người vẫn hát điệu quê hương
Kể tôi nghe từng đụn rơm, gốc lúa
Nỗi nhọc nhằn của nhà nông muôn thuở
Từ lúc bình minh cho đến lúc xế tà

Đây dòng sông cuồn cuộn đỏ phù sa
Đây núi hiểm, đây rừng sâu lắng đọng
Những sườn đồi lúa bậc thang vàng óng
Những cánh đồng hoa cỏ bốn mùa xuân

Vời vợi xa chưa ghé đến một lần
Quê hương đó trong tôi như máu thịt
Như tiếng hát, như giọng cười thân thiết
Đi hết cuộc đời chưa hết yêu thương

Công Chúa Huyền Trân Về Chiêm Quốc

Huyền Trân hỡi Trẫm nghiêng mình cầu khẩn
Rước nàng về làm hoàng hậu Chế Mân
Cả Chiêm quốc đang đợi chờ tiếp đón
Bậc mẫu nghi từ nước Việt tuyệt trần!

Dâng sính lễ cả hai châu Ô, Lý
Trẫm mong nàng đừng chối bỏ tình ta
Chiêm với Việt cùng giao hòa hoan hỉ
Kể từ đây chung một cõi sơn hà!

Này tháp cổ... này núi cao, biển rộng
Đang đón chào chiêm ngưỡng một dung nhan
Cả cây cỏ cũng tràn trề sức sống
Khi thuyền hoa vừa cập bến Đồ Bàn

Ôi! Mỹ lệ và uy nghi, lộng lẫy
Nhạc tấu vang, nghi ngút khói hương trầm
Khắp thần dân cùng bá quan quỳ lạy
Chúc ta, nàng hưởng hạnh phúc trăm năm!

Thơ Tình Viết Đêm Giao Thừa

Anh biết tình em cũng tuyệt vời
Như mùa xuân đến sắc hoa tươi
Như vầng trăng sáng đêm rằm ấy
Như buổi bình minh của đất trời

Anh biết tình em cũng dại khờ
Như sương, như khói cuối chiều mơ
Như mây và gió trong trời rộng
Phiêu bạt đó đây chẳng thấy bờ

Anh biết tình em rất bao dung
Dẫu đã bao phen lệ bão bùng
Xuân vẫn sang mùa dù giá lạnh
Tim hồng vẫn khắc dấu tình chung

Anh biết tình em chẳng lụn tàn
Như là mọi vật ở trần gian
Giao thừa giây phút hồi sinh lại
Cho đến ngàn năm đến vạn năm.

Hoa Thủy Tiên

Em tặng tôi giò hoa thủy tiên
Màu vàng như nỗi nhớ vô biên
Cuống xanh ngọc bích đài trang lắm
Sắc trắng thơ ngây chẳng lụy phiền

Có phải ngày xưa địa ngục vương
Gặp nàng tiên nữ động lòng thương
Giăng hoa làm bẫy lừa kiều nữ
Rớt cánh thủy tiên lại vệ đường!

Có phải hoa kia là hóa thân
Một chàng hoàng tử mỹ nam nhân
Thông minh, tài tuấn và kiêu hãnh
Để lắm tiên nga oán hận tràn?

Ôi, khóm hoa tươi quá mỹ miều
Dịu dàng, đài các biết bao nhiêu
Hương nồng ấm cả gian phòng vắng
Em đã xa mà chẳng tịch liêu!

Rót chén trà thơm ngắm thủy tiên
Một ngày xuân mới thật bình yên
Bên trời sương gió hoài mơ mộng
Em chính loài hoa đẹp dịu hiền.

Tụng Hoa

Anh mê lan tím với oải hươmg
Anh yêu cúc dại mọc ven đường!
Anh thương số kiếp phù dung bạch
Anh tiếc giùm nàng dạ lý hương!

Nàng hồng nhan sắc kiêu sa
Nàng sen đằm thắm, nàng trà đoan tramg
Tinh khôi này đóa bạch lan
Diễm kiều biết mấy là nàng li-ly

Biếc xanh là cánh lưu-ly
Ngàn năm tình vẫn khắc ghi trong lòng
Tường-vi đêm nhớ, ngày mong
Phù-dung là phận má hồng truân chuyên

Quỳnh hương thơm ngát ước nguyền
Uất-kim-hương ngỏ tơ duyên thắm nồng.
Anh-đào rực rỡ trời đông
Hè sang sắc phượng tô hồng không gian

Mùa xuân thanh lịch mai-vàng
Thu về hoa cúc điểm trang đất trời
Ngàn hoa thơm ngát hồn tôi
Yêu hoa xin viết vài lời "Tụng hoa".

Tây Bắc Hành

Anh sẽ đưa em về miền Tây Bắc
Nơi bạt ngàn rừng thẳm tiếp trời xanh
Nơi chim chóc chuyền cành kêu ríu rít
Hoa rừng thơm, bên suối mát ngọt lành.

Về Tây Bắc cùng em leo dốc núi
Chiều chợ Phiên màu thổ cẩm lượt là
Cô gái Dao miệng cười duyên bên suối
Đêm chợ tình sơn nữ đẹp như hoa.

Về Tây Bắc khi mùa xuân vừa tới
Ngắm hoa Ban nở trắng cả lưng đồi
Lửa bập bùng giữa rừng đêm mở hội
Điệu múa Xòe ai uốn lượn, lả lơi...

Về Tây Bắc ngắm trăng vàng, núi biếc
Nhớ chuyện xưa Quốc Mẫu, Mẹ Âu Cơ
Dắt con trẻ lên non cao lập nghiệp
Biến hoang sơn thành phố thị bây giờ.

Về Tây Bắc nơi rừng thương, núi nhớ
Rượu cần say như tình thuở ban đầu
Tuy xa lắm nhưng không hề cách trở
Như tấm lòng đôi lứa đã yêu sâu!

Về Tây Bắc, về cùng anh, em nhé!
Sống đời thường với non, nước, mây, trời…
Như cái thuở Cha vừa quen với Mẹ
Men trầu cay hòa lấy vị nồng vôi!

Về Tây Bắc mình sống những ngày vui!

Tháng Tám

Tháng tám có gì nhớ không em?
Vườn Trăng tơi tả cánh hoa mềm
Bên đường cỏ dại đua nhau mọc
Côn trùng rỉ rả mãi thâu đêm.

Tháng tám triều dâng nước vỡ bờ
Mưa về rũ rượi những vần thơ
Con đò năm cũ trôi biền biệt
Lữ khách sang sông vẫn đứng chờ

Tháng tám cũng đành bỏ lại ta
Mặc cho ngày tháng lửa hương già
Còn không nỗi nhớ khi xa cách
Hay chỉ như hình bóng vội qua?

Tháng tám thu sang thấm nỗi buồn
Lòng người rách nát lá sầu tuôn
Vầng trăng lạnh lẽo như băng giá
Tháng tám cô đơn trĩu nặng hồn!

Đêm Chúa Ra Đời

Tuyết rơi rồi em ạ!
Một màu hoa trắng tinh
Khắp trời bay lả tả
Như triệu triệu hoa tình

Suốt mấy ngày nắng ấm
Tưởng Giáng Sinh này xanh
Hôm nay bỗng chuyển lạnh
Tuyết roi báo điềm lành

Anh là người ngoại đạo
Nhưng mong Chúa chở che
Vì một đời cơm áo
Nhiều lỗi lầm, u mê!

Đêm mở tung cửa sổ
Nhìn bầu trời bình yên
Làn gió như hơi thở
Đấng cứu thế - Người hiền!

Valentine Thời Coronavirus

Valentine lại đến
Năm nay biết tặng gì?
Thời đại của bệnh dịch
Tình yêu thành "vô vi"!

Bông hoa hồng đỏ rực
Đã trở thành xa hoa
Sô-cô-la ngọt xớt
Cũng chẳng mua làm quà

Anh tặng em khẩu trang
Che khuất bờ môi mộng
Chỉ đôi mắt dịu dàng
Còn long lanh sự sống!

Em tặng anh lọ cồn
Để diệt mầm vi rút
Đêm tự tình không hôn
Yêu nhau bằng ánh mắt

Ngày Tình Nhân cầu chúc
Không còn en-cố-vi (nCov)
Người người vui hạnh phúc
Thoát cảnh đời phân ly!

Mời Em Về Thăm Đất Quảng

Mời em một lần thăm quê anh
Bên dòng Trà Khúc đẹp trong lành
Với những guồng xa ngàn năm tuổi
Chuyển nước về tưới mát đồng xanh

Mời em ghé lại một đôi lần
Thăm quê hương "Chàng Trai Đất Việt"
Nơi chẳng thiếu anh thư, tuấn kiệt
Những nhà thơ và những gian thần!

Mời em về thăm biển quê anh
Dang tay đón mặt trời thức dậy
Xem con thuyền oằn mình rời bãi
Nhớ hồng hoang trầm tích Sa Huỳnh

Mời em nếm mạch nha, đường phổi
Ngọt lừ môi. Cay quế Sơn Hà
Cù Lao Ré nồng hương hành tỏi
Thử món don sông Vệ, sông Trà.

Cùng anh về thăm đất quê cha
Biển mặn, đồng chua, nơi rốn bão
Những con người suốt đời tần tảo
Dù nghèo, vẫn nở nụ cười hoa!

Mời em một lần thăm Quảng Ngãi
Quê ta!

Quê Hương

Quê hương là cuống rún
mẹ đem chôn sau vườn
thấm sâu vào lòng đất
như suối nguồn yêu thương

Quê hương là lớp học
bập bẹ chữ i tờ
mhững bàn tay nắn nót
chép ca dao, vần thơ

Quê hương là bè bạn
thuở mười hai, mười ba
cùng tắm sông, hái ổi
chơi đá dế, chọi gà...

Quê hương là giọng nói
của cô bé cạnh nhà
tình yêu em chưa ngỏ
đã vội vàng chia xa

Ôi, quê hương còn đó
không ai cướp được đâu
xa xôi lòng còn nhớ
cho đến bạc mái đầu!

Chúc Em Ngủ Ngon

Hãy ngủ ngon em nhé!
Để mơ giấc mộng lành
Và gọi thầm khe khẽ
Thật ngọt ngào: tên anh!

Hãy ngủ ngon em nhé!
Đừng lo chuyện chúng mình
Những giận hờn không thể
Làm héo gầy môi xinh

Hãy ngủ ngon em nhé!
Dẫu đêm dài cô đơn
Bớt một ngày vắng vẻ
Ta thêm gần nhau hơn

Rồi sáng mai thức dậy
Chim ríu rít trên cành
Nắng sẽ hồng đôi má
Bầu trời cao thêm xanh!

Hãy ngủ ngon em nhé!
Gió ru hời mong manh
Như suối ngàn kể lẻ
Chuyện vui buồn em anh!

Nhủ Lòng

Ta về gom hạt mưa rơi
Gom chiều bảng lảng mây trôi hiền hòa
Gom luôn giá lạnh sương sa
Câu thơ hờn dỗi, khúc ca ngọt ngào

Gom ngày xanh thẳm trời cao
Gom đêm vắng lặng muôn sao ngời ngời
Gom thêm một nụ cười lơi
Một đuôi mắt liếc, bờ môi diệu huyền

Hoa đào năm cũ còn nguyên
Ngắn dài thương sợi tóc huyền lao xao
Cành mai còn nhớ cội đào
Hồng hoa thắm đỏ mượn trao tay ngà

Ví rằng cách mặt lòng xa
Cũng đành một kiếp bôn ba xứ người
Mai sau ngắm cánh hoa tươi
Nhủ lòng thấy cả nụ cười vẹn nguyên!

Biển xưa

Tôi lại về nơi chốn biển xưa
Vòm xanh in đạm mấy tàu dừa
Đàn chim theo dấu tìm luồng cá
Rộn rịp mái chèo tiếng nước khua

Bờ cát vàng mơ trải dưới chân
Sóng xanh tung bọt trắng vô ngần
Tiếng đàn em bé cười trong vắt
Đuổi chú còng con cuống quýt chân

Dãi núi xa xa đứng lặng im
Mây chiều phơ phất lụa tiên mềm
Tôi mơ cổ tích làm hoàng tử
Công chúa Thủy tề lại chính em

Theo dấu hư vô về dĩ vãng
Khung trời thơ mộng của ngày qua
Ngày xanh bừng nở bông hoa nắng
Tôi cũng hồn nhiên như thuở xưa!

Là Tri Kỷ

Là tri kỷ đừng nên câu nệ
Chuyện ta mình nghịch ý sai lòng
Ai cũng có vui buồn khôn kể
Đừng cạn tàu ráo máng đếm đong

Là tri kỷ đừng nên bỡn cợt
Xem giao tình như tiếng cười khan
Lời hứa hẹn như lươn trơn tuột
Nay chân thành mai hóa dối gian

Là tri kỷ xin đừng buông thả
Sớm bên đông tối ở bên đoài
Xem cảm tình mỏng manh như lá
Trái tim người không thể chia hai

Là tri kỷ phải chăng thấu hiểu
Dù bọt bèo cũng nghĩa tâm linh
Gốc và ngọn không cần đối chiếu
Vì cả hai chung bóng, chung hình!

Quê Hương, Em và Ta

Viễn xứ tàn xuân còn lạnh lắm
Gió lùa xiêu vẹo dáng người đi
Mắt nhớ nhung ai nhiều u ám
Phương trời mờ ảo mộng thiên di.

Em gửi giùm anh thêm chút nắng
Xóa giùm hơi lạnh của tuyết sương
Đốt giùm ngọn lửa trong đêm vắng
Cho lòng bừng dậy vạn yêu thương.

Quê nhà phượng thắm đang mùa đỏ
Áo dài duyên dáng nét đan thanh
Dạo bước chân mềm trên phiến cỏ
Em có chạnh lòng nhớ đến anh?

Quê cũ đìu hiu một bóng người
Ngóng chờ viễn khách cuối trời sương
Tình yêu lặng lẽ nhưng nồng thắm
Như sợi nắng vàng ngọt sắc hương.

Bát Canh Rau Cải

Tháng Giêng lất phất mưa bay
Xa quê chạnh nhớ tháng ngày ấu thơ
Nhớ tô canh cải ngày xưa
Nấu cùng tôm giã hương đưa ngạt ngào

Khoai thay cơm, vẫn ngon sao
Ân cần tay mẹ là bao la tình!
Anh em ríu rít vây quanh
Mặt hoa rạng rỡ, mắt long lanh cười

Dẫu nghèo đời chẳng thiếu vui
Đắng cay cùng với ngọt bùi sẻ san
Bữa cơm thanh đạm cơ hàn
Mà lòng ghi khắc muôn vàn tình thương

Bây giờ xa cách quê hương
Ôi chao là nhớ mùi hương cải vàng!
Nhớ bàn tay mẹ dịu dàng
Nhớ công dưỡng dục, cưu mang nhọc nhằn!

Bài Thơ Dâng Mẹ

Mẹ đã tảo tần tự ấu thơ
Nụ cười chỉ đến ở trong mơ
Thay chồng nuôi nấng đàn con dại
Dâu đổ đầu tằm vạn nỗi lo

Như cổ thụ xòe tán chở che
Mẹ đâu quản ngại nắng trưa hè
Mệ nào hãi sợ đêm đông lạnh
Cho cuộc đời con khỏi ủ ê

Tình Mẹ mênh mông cả biển trời
Như vầng dương sáng tỏa nơi nơi
Cho dù khôn lớn đi muôn nẻo
Vẫn thấy bên con Mẹ mỉm cười

Con viết bài thơ dâng Mẹ hiền
Cầu mong Mẹ được mãi bình yên
Lòng thành khấn nguyện cùng trời Phật
Cho Mẹ vuông tròn tuổi bách niên

Mười Hai Cảnh Đẹp Quảng Ngãi

Ấn trời đóng ở trên sông
Uy linh hiển hiện khắp vùng nước non
Đầu rồng giỡn với sóng cồn
Bức tranh dã sử như còn huyền linh
Liên Trì trăng xuống tắm mình
Ngàn sen thơm nức hương trinh đất trời
La Hà trận đá nơi nơi
Vẳng nghe chiêng trống một thời đâu đây
Bút thiên vẽ giữa tầng mây
Là thơ, là họa mê say lòng người
Ai lên Thạch Bích mà coi
Ráng chiều sắc đá sáng ngời ngọc châu
Thạch cơ ông lão buông câu
Đợi thời, chờ đấng vương hầu ghé thăm?
Ai xây cồn cát thành mâm
Đây miền An Hải ngọc trầm biển khơi
Kìa thôn Cổ Lũy mồ côi
Khói lam nhẹ tỏa bồi hồi chiều quê
Hà Nhai thuyền đợi ai về
Mênh mông sóng nước, bốn bề gió reo
Vu Sơn vách núi cheo leo
Nai kêu, vượn hú thác treo lưng trời
Vân Phong ngăn cách hai nơi
Rành rành Nam-Ngãi đất trời phân minh
Mười hai thắng cảnh quê mình
Xinh xinh như những bức tranh hoạ đồ.

Gánh

Một đôi quang gánh trên vai
Mẹ tôi đi suốt đường dài trần gian
Gánh bao nhiêu nỗi cơ hàn
Của thời bé dại lầm than, nhọc nhằn
Gánh đắng cay lúc tuổi xuân
Gánh niềm bất hạnh, gian truân góa chồng
Gánh đàn con dại thêm đông
Chiến tranh lìa xứ nhà không có nhà
Gánh bao mưa nắng xót xa
Bó rau hạt gạo quả cà nuôi con
Gánh luôn buồn bã, héo hon
Nửa đêm khuya khoắt Mẹ còn vá may
Còng lưng gánh gió heo may
Để con có được tháng ngày ấm êm.

Nửa Ngày Ở Huế

Tôi yêu chiếc nón bài thơ
Yêu cô gái Huế mộng mơ dịu hiền
Sông Hương mấy nhịp cầu duyên
Trăng miền Vĩ Dạ xuôi thuyền đợi ai?
Nam Giao đón nắng ban mai
Chiều lên núi Ngự ngắm mây bềnh bồng
Chuông chùa Thiên Mụ đục trong
Điệu hò Ví dặm cho lòng đắm say
Ghé thăm xứ Huế nửa ngày
Dời chân lòng vẫn thấy ngây ngây buồn

Bụi Duối Sau Vườn

Kính tặng Mẹ hiền nhân mùa Vu lan 2018.

Bụi duối cao, dày nhất của thôn
(Có từ cái thuở chửa sinh con)
Là nơi chứng kiến lời hò hẹn
Tình của Mẹ Cha ước nguyện tròn

Màu lá biếc xanh tưởng vĩnh hằng
Đâu ngờ giông tố cuốn trôi phăng
Chiến tranh ly tán còn chi nữa
Cây đổ, người đi cảnh bẽ bàng

Mẹ đã cần lao suốt cuộc đời
Nuôi đàn con dại sớm mồ côi
Vườn xưa bụi duối đâm chồi biếc
Mạnh mẽ vươn lên một khoảnh trời

Những sớm tinh mơ nhuộm nắng hồng
Bế cho con hái quả vàng ong
Bao mùa trái ngọt con mơ ước
Là bấy già nua Mẹ chất chồng

Xứ người mãi nhớ chuyện ngày thơ
(Kỷ niệm nào ai dễ xóa mờ)
Mong mỏi ngày nao về gặp Mẹ
Dâng Người chum duối chín vàng mơ!

Nhớ Thăng Long

Nhớ Thăng Long nơi rồng thần vùng vẫy
Đất hùng thiêng Lý Thái Tổ định đô
Nước Đại Việt đã tự cường từ đấy
Truyền cháu con cùng giữ vững cơ đồ

Nhớ Thăng Long với Huyền Trân công chúa
Vâng lời cha tiến vào đất Đồ Bàn
Đem hạnh phúc của một đời con gái
Để đổi về từng tấc đất giang san

Nhớ Thăng Long làm giặc Minh khiếp sợ
Gã Vương Thông phải thỉnh tội, cầu hòa
Bình Ngô Cáo trời Nam thêm rạng rỡ
Lại một lần ta hát khải hoàn ca

Nhớ Thăng Long chúa Nguyễn Hoàng từ biệt
Vác gươm thiêng mở nước phía trời nam
Theo dấu chân, từng lơp người anh kiệt
Phá hoang sơn, diệt thú dữ dựng làng

Nhớ Thăng Long, vua Quang Trung Nguyễn Huệ
Hỏa tốc hành quân khói súng nhuộm bào
Mùng Năm Tết đánh tan Tôn Sĩ Nghị
Chiến thắng còn vang dội đến ngàn sau

Ôi, nhớ lắm hồn Thăng Long, Đại Việt
Hơn ngàn năm chung đúc giống Tiên Rồng
Dẫu xa xôi vẫn thầm yêu tha thiết
Hẹn một ngày về lại đất Thăng Long

Mùa Xuân Nhớ Mẹ

Mỗi độ xuân về thêm nhớ thương
Xứ người lạnh lẽo thắp vùa hương
Trông vời quê cũ lòng day dứt
Nhớ dáng Mẹ gầy dạ xốn xang.

Đã mấy mươi xuân con vắng nhà
Thương vì đời Mẹ mãi bôn ba
Nắng sương giục giã phai màu tóc
Chiếc bóng canh trường lệ xót xa!

Từ buổi biệt ly đếm tháng ngày
Mong về gặp Mẹ phút nào khuây?
Trời cao, biển rộng chưa bì được
Tình Mẹ cho con ở cõi này!

Tết ở phương xa kính Mẹ hiền
Tuổi già vui khỏe, sống an nhiên
Cháu con thuận thảo về sum họp
Mãn phúc yên bình tuổi bách niên.

Nhớ Huyền Trân

Qua miền đất Huế, nhớ Huyền Trân
Nước non nỡ lụy đến hồng nhan
Hai châu Ô, Lý vuông ngàn dặm
Một gái Huyền Trân sắc vẹn toàn.

Vì nước quên đi chuyện riêng mình
Giữ yên bờ cõi khỏi đao binh
Giai nhân nào kém chi danh tướng
Bất chiến mà thành, mới đáng kinh!

Từ đó, Huế ta đẹp vạn lần
Sông Hương suối tóc của Huyền Trân
Ngự bình nét ngực nàng sương phụ
Mày liễu xanh rờn ngọn Ải Vân.

Thương nhớ người ơi, ngập cõi lòng
Ai xa xứ Huế có buồn không?
Xuôi dòng Nam tiến còn ai nữa?
Mở nước non nhà đến Cửu Long!

Ngày Xưa Đi Học

Làng quê tôi nằm bên bờ Đông Hải
Màu nước xanh tiếp giáp với chân trời
Con sông Thoa lượn lờ bao bọc lại
Mùa lũ về như cồn cát chơi vơi

Lũ chúng tôi nhà nghèo năm bảy đứa
Sớm kết thân vì cùng học một trường
Thời bao cấp sắn thay cơm từng bữa
Nhưng mộng lòng đầy ắp chuyện văn chương

Nhớ biết bao những tháng ngày Trung học
Trường huyện xa cuốc bộ mấy giờ liền
Lũ con gái mỏi chân hay vờ khóc
Để nhiều chàng xoắn xuýt đến động viên

Mùa mưa tới phải tìm nhà ở trọ
Năm ba thằng một nhóm sống lưu vong
Rửa chén bát là cực hình gây gỗ
Giận và thương cứ giằng xé nơi lòng

Đêm không ngủ tập làm thơ luyến ái
Nghe mưa rơi thánh thót ngỡ ai đàn
Gió bấc lạnh thổi qua buồn tê tái
Chưa thất tình đã vờ vịt thở than

Rồi khôn lớn mỗi người đi một ngả
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngày gặp lại vui mừng khôn xiết tả
Kể chuyện xưa nhắc mãi những ân tình

Nhớ Dòng Sông Thoa

Con sông Thoa không dài, không rộng
Nước trong xanh soi bóng tre, dừa
Cũng êm ả ngày hè thơ mộng
Cũng dữ dằn lũ lụt tháng mưa

Sông chuyên chở phù sa bồi đắp
Cho quê tôi trù phú, ấm no
Những nương rẫy sắn ngô thẳng tắp
Ruộng đồng xanh thấp thoáng cánh cò

Lũ chúng tôi chơi đùa tắm mát
Thương dòng sông bé nhỏ quê nhà
Có con đò sớm chiều đưa khách
Nhớ thật nhiều mỗi lúc đi xa

Dân quê tôi cần cù, chịu khó
Đã mưu sinh sông nước bao đời
Sang tinh mơ vung chài, đơm đó
Nửa đêm còn lấp lánh đèn soi

Ai đã đến một lần đều biết
Sông Thoa là nguồn lợi ốc don
Những cua xanh, tôm càng, cá diếc
Những hến kình, dăn dắt… tuyệt ngon!

Nay đọc báo giật mình kinh hãi
Dòng sông Thoa ô nhiễm lâu rồi!
Kỷ niệm xưa trùng trùng nhớ lại
Thương sông quê đã lấm bụi đời!

Con Sẽ Về

Tám năm đằng đẵng xa quê Mẹ
Nỗi nhớ trong con lớn mỗi ngày
Tám năm Mẹ hẳn khô dòng lệ
Tóc đã như màu mây trắng bay

Ngày đi trót hẹn năm năm nữa
Con sẽ quay về, mẹ chớ lo
Dẫu khắc trong tim lời đã hứa
Mà con thuyền nhỏ vẫn xa bờ

Những chiều đất khách lòng tê buốt
Nhớ chốn quê xưa, bóng Mẹ già
Đứa con lưu lạc chưa về được
Thương mẹ trông chờ trong xót xa

Tám năm, nay Mẹ tuổi đã cao
Nắng mưa ai biết được khi nào
Bao giờ về lại nơi thềm cũ
Nghe tiếng Mẹ cười thỏa ước ao

Ngày Xưa Đi Học 2

Mùa thu đến ta bồi hồi tưởng nhớ
Tiếng kẻng trường nghiệt ngã tháng ngày xưa
Con đi hộc không tiền mua sách vở
Mẹ bán từng thúng gạo để mà đưa

Những bài học chưa bao giờ thắc mắc
Lấy thân mình lấp miệng lỗ châu mai
Làm đuốc sống xông vào đồn lũy giặc
Cướp súng thù chỉ bằng lọ dầu chai?

Những bài giảng về tương lai, xã hội
Thế giới đại đồng, tổ quốc bao la
Lột thân xác để làm con người mới
Yêu nước mình phải yêu cả nước Nga!

Đống chữ nghĩa nhà trường cách mạng
Học thuộc thôi cũng vất vả, nhọc nhằn
Là trò ngoan phải yêu đoàn, yêu đảng
Sống bình thường sao quá đỗi khó khăn!

Hành Tha Hương

Những cuộc chia ly đầy ngấn lệ
Những hồn thấp thỏm nỗi âu lo
Tâm can quặn thắt, lòng đau xé
Họ đã ra đi lúc gãy cờ!

Cha đứng nghiêm trang chào lần cuối
Quân kỳ vấy máu bạn hùng binh
Nghe trong gió thoảng lời trăn trối
Vì nước sá gì chuyện tử sinh!

Mẹ đã bao lần luôn gượng dậy
Cố nhìn vút mắt cuối trời xa
Tận cùng biển lớn mênh mông ấy
Là chốn thương yêu – một mái nhà!

Em bỏ trường xưa rời sách vở
Làm chim mất tổ sống quê người
Tha hương mấy kẻ là không nhớ
Áo trắng, một thời mộng thắm tươi!

Chiều nay đọc lại dòng di cảo
Thấm nỗi hờn đau của núi sông
Nghĩ thẹn vì miếng cơm mảnh áo
Mà ta đánh mất chí tang bồng!

Chiều Thu Đất Khách

Trời viễn xứ tàn thu rồi em ạ
Gam màu xanh nay vàng úa pha hồng
Cây gầy guộc phô cành trơ không lá
Bên góc vườn khóm cúc chẳng còn bông

Chiều phố thị bóng người đi hấp tấp
Nặng lo âu cơm áo cuộc hồng trần
Đời lam lũ những chuỗi ngày tất bật
Biết bao giờ được dừng bước nghỉ chân?

Nơi xứ lạ nhớ sao mùi hoa sữa
Tình quê hương chưa giảm sút nơi lòng
Lũ chim chóc xuôi nam tìm đôi lứa
Tiếng gọi bầy khắc khoải nỗi trông mong

Em quê nhà bây giờ đang may áo
Gửi người xa cho kịp chớm đông này
Dệt thương nhớ thành đường kim mũi chỉ
Amh mặc vào còn hơi ấm bàn tay.

Giáng Sinh

Những đợt tuyết bay trắng xóa trời
Những bài ca thánh vút lên khơi
Hoa giăng, đèn thắp muôn màu sắc
Đón Chúa minh linh giáng xuống đời

Phố phường nhộn nhịp những âm thanh
Kẻ bán người mua chúc phước lành:
“Merry Christmas, Merry Christmas!”
Tình người biêng biếc lá thông xanh

Những đứa trẻ thơ đợi nhận quà
Trong mơ mong ước gặp Santa
Những con tuần lộc phi nước kiệu
Vang tiếng Hô… Hô… trước cửa nhà

Những đồi tuyết trắng bỗng nên thơ
Trai gái về đây chẳng hẹn hò
Thử sức đua tài trong giá rét
Má hồng tuổi trẻ đẹp như mơ

Quanh lò sưởi ấm tiếng cười vui
Cùng sẻ chia nhau những ngọt bùi
Cầu nguyện bình an cho khắp chốn
Trong tình thương mến Chua Ba Ngôi!

Khúc Ca Bỏ Rượu

Xin giã biệt những chung mỹ tửu
Rượu bồ đào, rượu đế, rượu sâm banh...
Bốn mươi năm đã kết giao bằng hữu
Nay chia ly day dứt mãi, không đành!

Chẳng dám lên Lương Sơn thế thiên hành đạo
Chỉ mượn chút hào khí rượu vào lời ra
Chẳng như Kiều Phong Tụ hiền trang đoạn nghĩa
Đập bỏ chung là lời bác sĩ dặn thôi à!

Đời như con sông, nông sâu có khúc
Thời trẻ trâu ai chê rượu chê trà?
Khi có tuổi rượu ngon thành chất độc
Lá gan mình không chung thủy cùng ta!

Từ cái thuở biết cầm chung uống rượu
Đời thăng hoa luôn say xỉn sớm trưa
Cũng lắm phen đập chai cười thế sự
Dốc hồ trường ca khúc hận tình xưa

Hãy uống cạn bầu Nước mắt quê hương
Thấm tình lúa gạo
Hãy dốc ngược chai Cognac
Thơm lừng da thịt gái Tây phương

Hồ trường! Hồ trường!
Mời cụ Tản Đà
Mời ông Nguyễn Bá Trác
Mời các ngài Lưu Linh. Lý Bạch...
Mời các chú, các bác...
Cạn chung tống biệt!

Về Thôi Em

Thôn xóm cũ bây giờ sao vắng vẻ
Nhiều chàng trai, cô gái bỏ quê đi
Thời đại văn minh, làm người thực tế
Thích xa hoa, ưa giả dối, cầu kỳ

Buổi chợ quê toàn cụ già mua bán
Bóng liêu xiêu, khập khễnh tấm thân gầy
Không áo hoa nên nặng màu u ám
Không tiếng cười giòn, để được vui lây

Nhớ làm sao dáng thon mềm con gái
Giữa đồng xanh đứng tát nước gàu đôi
Dưới nắng vàng đưa tay liềm gặt hái
Nón che nghiêng chị gánh lúa đâu rồi?

Hơn mười năm bôn ba nơi phố thị
Khói bụi đô thành hồn đã thôi trong
Đêm xứ lạ có bao giờ em nghĩ
Ngọn đèn kia như mắt mẹ chờ mong

Về thôi em, lúa ngoài đồng trĩu hạt
Ta cùng nhau chung tay gặt nhé em
Dẫu quê hương ngọn gió Lào bỏng rát
Bầu trời cao trăng kéo cánh diều lên.

Huế

Huế duyên dáng vẫn muôn đời êm ả
Xanh ngắt trời, và tím áo mộng mơ
Những bóng hồng nhẹ nhàng như chiếc lá
Đã khơi nguồn cho trăm vạn bài thơ

Đất Thần kinh như bông hoa diễm lệ
Giấu trong lòng những bí mật thâm cung
Và lăng tẩm đứng uy nghi, đường bệ
Vừa xa hoa, vừa đậm nét oai hùng

Cầu Tràng Tiền vẫn vươn mình kiêu hãnh
Nối đôi bờ quá khứ với tương lai
Chợ Đông Ba nón bài thơ em bán
Một lần mua nhưng trọn kiếp nhớ hoài

Những cô gái họ Công Tằng, Tôn nữ
Dòng trâm anh, đài các của ngày xua
Có bao giờ chạnh lòng thương quá khứ
Thuở huy hoàng đất nước hãy còn vua?

Huế lãng mạn như người tình Vĩ Dạ
Huế ngọt ngào như điệu hát sông Hương
Chỉ đến Huế một lần mà ai đã
Suốt một đời cứ trộm nhớ, thầm thương

Về Thủ Đô Ottawa

Về Ottawa một ngày tháng bảy
Chiều thủ đô rất đổi yên bình
Người thủ đô hào hoa, thân ái
Cất lời chào kèm nụ cười xinh

Những hotel, lâu đài tráng lệ
Những tháp chuông vươn tít trời cao
Những công trình vài trăm năm lẻ
Nghiêng mình soi êm ả kênh đào

Dòng Ottawa hiền lành thiếu nữ
Cạnh bên Đồi Nghị Viện nghiêm trang
Chợ Byward chào mời song ngữ
Rất thân quen cũng rất ngỡ ngàng

Nơi công viên cỏ non xanh mướt
Kìa bóng hồng thả gót nhàn du
Chiếc váy cao chân dài óng nuột
Để bao chàng vớ vẩn tương tư

Đây chẳng phải thiên đường hạnh phúc
Vẫn còn kia những kẻ không nhà
Vẫn bương chải mưu sinh từng phút
Nhưng người người an lạc âu ca!

Xin Nhận Nơi Này Là Quê Hương

Ba sáu năm xưa đã vượt biển
Sống chết xem như chuyện giỡn chơi
Hai mươi tuổi chẵn còn khờ lắm
Chửa biết tình yêu lẫn sự đời

Một năm tị nạn trên hoang đảo
Hết Ku-ku rồi đến Ga-lang
Vừa học, vừa làm thầy bát nháo
May mà rời khỏi chốn đảo hoang!

Tiếng Pháp, tiếng Anh thuộc loại dốt
Hành trang chẳng có một đồng teng
Đến nơi đất tuyết tháng mười một
Cây cỏ xác xơ, cả núi phiền!

Chính phủ đưa về đất London
Một thành phố nhỏ toàn người dưng!
Bạn bè, quyến thuộc không một mống
Vừa học, vừa làm kiếm chút lương

Đất lạnh lạ thay ấm tình người
Năm dài cây cũng trổ hoa tươi
Thêm yêu mảnh đất đầy băng tuyết
Từ ấy đời ta rộn tiếng cười

Xin gọi là quê hương yêu dấu
Dẫu rằng chẳng cắt rốn chôn nhau
Xưa nay hễ đất lành chim đậu
Lạc nghiệp an thân vốn sở cầu!

Quãng Đời Làm Lính

Mười tám tuổi ta giã từ trường lớp
Khoác ba lô làm nghĩa vụ đời trai
Chí những mong đáp đền ơn đất nước
Nào ngại chi núi lớn với sông dài

Ba tháng ở nơi quân trường Phù Cát
Biết buồn vui gian khổ cảnh xa nhà
Có những lúc nửa đêm còn chong mắt
Viết những dòng thơ lính gửi người xa.

Mãn khóa học được đưa về Gành Ráng
Biển Quy Nhơn lộng gió, nước trong xanh
Ngày giáp Tết chép bài thơ tâm trạng
"Những Ngọn Đèn Ve" bị thủ trưởng hành!

Vượt An Khê lên Pleiku phố núi
Chiều mù sương không má đỏ, môi hồng
Đoàn thương binh trở về từ chiến trận
Ánh mắt buồn, máu đỏ nhuộm màu bông!

Đêm đứng gác nơi bìa rừng giá rét
Luồng gió tanh hơi thở thú rình mồi
Trăng hạ tuần treo móc câu thần chết
Những ngọn cây chỉa nanh vuốt chọc trời!

Tiết tháng Chạp mưa rừng buồn hiu hắt
Chàng tân binh hồi hộp đợi người thân
Cô thôn nữ hóa nàng tiên là thật
Khi quanh ta là súng, đạn, thù hằn!

Họa "Tống Biệt Hành"

Chẳng đưa, người ấy cũng sang sông
Khoảng cách nào hơn khoảng cách lòng
Cũng muốn thương yêu bền chặt dạ
Nhưng đời bến đục khác bến trong!

Người đi khuất nẻo phương trời ấy
Ta: kẻ vong tình, vốn dửng dung
Không rượu tiễn đưa, không lệ nhỏ
Không bàn tay vẫy. Hẹn về: không!
(Con sáo bay đi rồi gặp lại?
Đừng uổng công chờ với đợi mong!)

Đã biết ly tan từ kiếp trước
Nhưng nợ ân tình phải trả nốt
Bao lần lành/vỡ chuyện phù du
Còn gì ngoài những vần thơ sót?

Đọc "Tống Biệt Hành" buổi sớm nay
Thương người và thương cả ta thay
Giữa mùa nắng hạ đường mưa ướt
Hai kẻ tạ từ tay phủi tay!

Xa nhau! Giờ đã xa nhau thật
Như chiếc lá vàng trong gió bay
Trăm nhớ ngàn thương là cát bụi
Nồng nàn ngày cũ hóa chua cay!

Thư Quê Nhà Cuối Năm

Mẹ đã cúng tất niên rồi anh ạ!
Cây mai vàng nụ biếc sắp nở bông
Anh sao vẫn mịt mù nơi xứ lạ?
Chốn quê nghèo em mòn mỏi ngóng trông

Bên hàng xóm trẻ thơ cười lảnh lót
Mấy chàng trai đang cụng chén, hát hò
Chị chủ nhà miệng huyên thuyên không ngớt
Họ đoàn viên nên chẳng chút sầu lo

Em vừa mới trả lời con gái út
Ba hiện giờ đang công tác miền xa
Chắc Tết này ba sẽ không về được
Con hãy ngoan phụ giúp mẹ và bà

Thằng con lớn siêng năng lo quét dọn
Lau lư đèn sáng bóng tựa gương soi
Mâm ngũ quả nó đơm cao có ngọn
Hí hửng cười, “Chưa mua pháo, mẹ ơi!”

Bánh, kẹo, mứt... em đã làm đầy đủ
Mẹ vẫn hay nhắc nhở hỏi anh hoài
Chắc đêm nay đón Giao Thừa, không ngủ
Mẹ khấn cầu gia đạo vạn điều may.

Tôi Đi Tìm Thơ

Ngày xưa còn mài đũng quần trên ghế
Tập tò đem con chữ ghép thành thơ
Tuổi bé dại nhưng thích chơi yếm thế
Cũng chán đời, cũng than trách vẩn vơ

Đã trốn học lang thang tìm thi hứng
Nơi đồng hoang, nơi biển vắng ước ao
Nằm trên bãi tay gối đầu thức trắng
Mà nàng thơ mù mịt tuốt trời cao!

Rồi lớn lên nàng thơ càng trốn biệt
Bởi lo toan chuyện cơm áo, cửa nhà
Bốn mươi năm chưa cầm lại cây viết
Thơ bị tù chết ngất chẳng đường ra

Nay con cái đã tạm bề yên ổn
Không phong lưu nhưng cũng khá thư nhàn
Lên Facebook quen bạn bè khắp chốn
Có nhiều cô thật kiều mỵ dung nhan

Không tìm kiếm thơ bỗng dưng ập đến
Rất tự nhiên quen thuộc tự buổi đầu
Ừ, thơ rác, thơ củ mài, củ chuối
Miễn ấm lòng no bụng có sao đâu!

Cơn Mơ

Đêm qua nằm mơ rất ngộ
Thấy mình trở lại trường xưa
Gặp những bạn bè ngày nhỏ
Huyên thuyên nói chuyện cười đùa

Một đám mỹ nhân mười bảy
Vây quanh không ngớt hỏi thăm
Đứa nào cũng nghịch như quỷ
"Ứ, sao tóc mày hoa râm?"

Đúng rồi vô cùng kỳ lạ
Chúng nó chẳng hề đổi thay
Mắt trong, tóc huyền trẻ cả
Mỗi ta già nua thế này?

Có đứa xòe tay mà hỏi
"Mày thử xem bói cho tao,
Bao giờ thì gặp hoàng tử
Đẹp trai lại rất sang giàu?"

Có đứa hồn nhiên bá cổ
"Nhìn mày chẳng khác ông tao
Mới mấy hôm không gặp gỡ
Mà như thế kỷ vậy sao?"

Mấy thằng bạn thân chẳng biết
Trốn đi xó xỉnh phương nào
Muốn kêu tụi nó lại giúp
Giải vây nhưng có được đâu

Sợ quá giật mình tỉnh giấc
Thì ra vợ ôm ngủ ngon
Cái tay quàng eo cứng ngắt
Cũng mơ nên ngáy rất giòn?

Chiến Mã Đáo Ô Giang

Yên cương bỏ lại sau lưng
Tìm về bến cũ trùng trùng nước mây
Mơ hoang đếm bước tháng ngày
Lẻ loi chiếc bóng hao gầy gió sương!
Nhớ xưa lẫm liệt phi thường
Vào sinh ra tử sa trường sá chi!
Dẫu còn nét đẹp uy nghi
Buồn xưa lay lất người về Ô giang.

Khoảng Lặng

Có những lúc ta ngại tìm chân lý
đời mênh mông, vạn thứ quá mơ hồ
cả thế giới không ai là tri kỷ
chuyện bao đồng chèn lấn những vần thơ!

Có những lúc ta muốn hôn tất cả
gọi từng tên dù xa lạ, thân quen
giang tay rộng ôm cả cây và lá
muốn tình thương san sẻ thật công bằng.

Có những lúc hiểu ra nhiều tội lỗi
dù nguyện cầu, sám hối vẫn u mê
Tâm chưa ngộ, ai soi đuòng dẫn lối?
Niệm chưa thuần, nên còn lắm đam mê.

Ta vốn biết cuộc đời này hữu hạn
ngại ngùng chi nếu trót lỡ tiêu hoang
hãy cứ hận, cứ yêu và... cứ sống
mặc mai sau về Địa ngục, Thiên đàng!

Về Thăm Trường Cũ

Trở về thăm trường cũ
Sau mười năm cách xa
Bồi hồi vui tái ngộ
Như đứa con về nhà

Cổng trường xưa rộng mở
Đón bàn chân thân quen
Bông phượng xưa rơi đỏ
Không đành lòng dẫm lên

Lớp học giờ đã khác
Toàn những gương mặt xinh
Cô giáo còn trẻ lắm
Dường như lứa tuổi mình?

Bạn bè nay lưu lạc
Thầy cô cũ đâu rồi?
Bỗng dưng buồn man mác
Thương một thời xa xôi

Bạn Cũ 1

Bạn cũ quen nhau lúc ấu thơ
Vẫn còn thân thiết mãi bây giờ
Cho dù cuộc sống nhiều thay đổi
Vẫn gọi tao mày như thuở xưa

Có đứa làm quan ở tỉnh nhà
Không giàu nhưng chẳng kém người ta
Cũng xe hơi Nhật, nhà mặt phố
Cũng uống sâm banh, hút xì-gà

Có đứa lênh đênh giữa biển trời
Quen mùi nước mặn, nắng trùng khơi
Sóng to gió lớn không nao núng
Dù có gian nguy vẫn mỉm cười

Có đứa khôn ngoan giỏi bán buôn
(Hẳn là không phải kẻ gian thương!)
Đầu tư, tiếp thị theo thời thế
Đại biểu doanh nhân của phố phường.

Có đứa làm nông nối nghiệp nhà
Điền viên vui thú, lánh phồn hoa
Chồng cày vợ cấy đời êm ấm
Hạnh phúc xuân xanh mãi đến già

Có đưa thành danh đỗ giáo sư
Nghiêm trang, đỉnh đạc vẫn khiêm từ
Học trò yêu quý, người thân trọng
Chẳng thèm cầu cạnh chút danh hư

Riêng mình một kiếp vẫn lông bông
Sắt chẳng thành kim, cải đã ngồng
Thấm thoát tóc xanh đà bạc trắng
Xứ người đời cứ mãi tay không!

Chiều Đông Xứ Lạ

Có những chiều đông lạnh buốt hồn
Ngoài trời hoa tuyết đổ như tuôn
Vẳng nghe tâm sự ai ai đó
Dõi mắt phong trần khách nhớ thương!

Những buổi chiều đông chợt nhớ nhà
Nhớ mùa gió bấc hạt mưa sa
Em ngồi đan áo bên song cửa
Tóc xõa vai tròn mắt biếc xa!

Những buổi chiều đông vẫn đợi chờ
Dẫu rằng thiên hạ cứ thờ ơ
Ai về ta gửi tình xa xứ
Để chốn bụi trần mãi mãi thơ!

Bạn Cũ 2

Tặng Thanh và các bạn lớp 10H. niên khóa 1980-1981 trường PTTH Đức Phổ 1

Hôm nay vừa nhận được cuộc gọi
Của thằng bạn cũ nơi quê nhà
Cầm máy, a lô, nghe hắn nói:
"Có rảnh về đây họp lớp nha!"

Ba tám năm rồi đi biệt xứ
Chẳng hề gặp lại bạn bè xưa
Nhưng giọng của hắn in như cũ
Lè phè kể lể chuyện cù cưa

Cô giáo tên Liên, mày còn nhớ?
Vừa rồi bọn tớ mới vào thăm
Mổ ung, sức khỏe còn chưa đỡ
Nhận diện, điểm danh chẳng hề nhầm

Con Ái hoa khôi xưa của lớp
Tụi mình cãi vã biết bao phen
Bốn con mà vẫn hoài xinh đẹp
Anh chồng nát rượu khổ vì ghen

Thằng Toàn, thằng Đạt hiền như bụt
Ra trường đi lính Cam-pu-chia
Kể từ ngày ấy không tin tức
Tàn cuộc chiến chinh cũng chẳng về!

Nhiều đứa bạn xưa giờ đã khác
Có quyền, có chức đã nên ông
Ăn to nói lớn khi họp mặt
Cũng đã xảy ra chuyện bất đồng

Mày nhớ năm nay về họp lớp
Trường mình kỷ niệm sáu hai (62) năm
Hàn huyên chuyện cũ cho thỏa sức
Mặc kệ đời ta có nổi, trầm

Ừ nhỉ! Thời gian như nước chảy
Có chờ có đợi một ai đâu
Đã từng nếm đủ mùi thất bại
Bạn cũ trường xưa vẫn ngọt ngào!

Áo Bà Ba

Những chiếc áo dài mùa lễ hội
Xếp phẳng phiu, em cất vào rương
Làm vợ hiền nên em thay đổi
Áo bà ba hợp với lệ thường

Áo màu nâu da em thêm trắng
Cổ trái tim biểu hiện tình trao
Hàng khuy bấm con con xinh xắn
Khép mở tà rộn rã làm sao!

Sáng tinh mơ gánh gồng đến chợ
Buổi trưa về ước đẫm mồ hôi
Chiều ra vườn tưới rau, cắt cỏ
Áo bà ba thương mãi một đời

Anh chẳng nhớ những tà áo mộng
Mà khắc ghi hình ảnh chân quê
Xưa yêu em ngày hè gió lộng
Giờ yêu em lúc gió may về!

Bạn Cũ 3

Tao với mầy từng coi là tri kỷ
Trái khế chua, khúc mía ngọt chia đôi
Không màu mè, không ba hoa chính trị
Sống vô tư, đâu toan tính chuyện đời

Tao bỏ học chẳng phải vì chán lớp
Bởi không đành bán mủng lúa, nong khoai
Đóng tiền phạt để cô thầy hít đớp
Vì đau chân, bỏ lao động một ngày

Mày lẽo đẽo theo con đường binh nghiệp
Đến cuối đời thành bà nọ ông kia
Có nhà lầu, có xe hơi rất đẹp,
Đeo lon to, chưa đánh giặc bao giờ

Tao thành gã giang hồ đi biệt xứ
Ngóng quê hương như trẻ nhỏ ngóng quà
Mái tóc xanh đã hóa thành tuyết rũ
Gặp lại nhau mà khoảng cách càng xa

Nghe nói chuyện biết mầy điêu hơn thật
Rặt một mùi cháu bác Mác, bác Mao
Thôi cũng kệ! Chúc mày nhanh thăng chức
Nhờ bưng bô, và rất biết cúi đầu!

Tháng Chạp

Mỗi lần xé nốt tờ lịch cuối
Lòng chợt bâng khuâng nhớ những ngày
Tháng Chạp hân hoan chờ xuân tới
Xóm giềng rộn rã khắp đông tây

Chim én từng đàn bay lũ lượt
Chao đôi cánh nhọn vút tầng không
Vạn thọ, mồng gà cùng thược dược
Thi nhau đọ sắc trước xuân hồng

Thôn xóm rộn ràng lo sắm tết
Đường quê quét dọn sạch tinh tươm
Cổng chào năm mới hoa giăng kết
Câu đối ba ngày mực vẫn thơm

Trẻ con nô nức may áo mới
Mong đến ngày xuân nhận lì xì
Bao nhiêu cô gái chờ đêm hội
Giao Thừa mơ ước chuyện chi chi

Mẹ già tất bật lo gói bánh
Từng tàu lá chuối vuốt phẳng phiu
Thịt mỡ, dưa hành mua để sẵn
Trước sân ai đã dựng cây nêu

Tháng Chạp có muôn vàn kỷ niệm
Làm sao mà kể hết cho vừa
Cho dẫu xuân đi xuân lại đến
Ai người không nhớ những xuân xưa?

Mùi Tháng Giêng

Mưa tháng Giêng dịu dàng con gái
Không nặng sầu, lãng mạn vô tư
Người tháng Giêng an vui, tự tại
Chúc tụng nhau niềm nở, hiền từ

Gió tháng Giêng thơm mùi hoa nở
Em tháng Giêng tóc vấn đuôi gà
Mùa lễ hội áo màu xanh, đỏ
Đường đông vui mỗi bước em qua

Nắng tháng Giêng ngát hương kẹo mứt
Trời tháng Giêng xanh tít tầng cao
Gái tháng Giêng điệu đà, tha thướt
Trai tháng Giêng thầm thĩ ngọt ngào

Vạn vật tháng Giêng bửng đổi sắc
Điêu tàn phút chốc hóa thanh tân
Cỏ cây hớn hở phô màu biếc
Sông suối tuôn trào sức vóc xuân

Ôi, rực rỡ tháng Giêng kiều mỵ!
Mỗi khắc thời mầu nhiệm, mê tơi
Lũ chim chóc hóa thành thi sĩ
Ngâm vang vang tình khúc yêu đời!

Những Gánh Hàng Rong

Tuổi thơ ơi, nơi phố nghèo lam lũ
Dễ mấy ai quên được gánh hàng rong
Sáng trưa chiều quà vặt đều có đủ
Khúc mía, củ khoai, mỗi lúc đói lòng

Những cái bong bóng xanh vàng tím đỏ
Những chú tò he hình dạng khôi hài
Là mơ ước của bao nhiêu em nhỏ
Trước cổng trường giờ tan học giằng dai

Những người chị, những cô, dì tần tảo
Từ tinh mơ cho đến lúc lên đèn
Nước mắt, mồ hôi đổi từng bát gạo
Đời nhọc nhằn chẳng một tiếng kêu rên

Họ cam tâm nay hy sinh đời bố
Để mai này rạng rỡ cuộc đời con
Đã không hiếm những mẹ cha nghèo khó
Con cái thành danh thơm nức tiếng đồn

Những gánh hàng rong thân quen biết mấy
Nghe tiếng rao hời quá đỗi yêu thương
Như tiếng mẹ, tiếng em hay tiếng chị
Giữa chiều quê, đêm thanh vắng phố phường

Chỉ những kẻ lương tâm không trong sạch
Mới tị hiềm, khinh miệt gánh hàng rong
Bởi có thể ngày xưa còn nghèo kiết
Từng một thời ơi ới gọi... hàng rong!

Biển Mặn Quê Em

Anh có biết quê em là biển mặn,
Sống dõi theo từng dấu cánh chim trời?
Mỗi bình minh khi sương còn se lạnh
Đoàn ngư thuyền vượt sóng tiến ra khơi

Những ngư dân ngực trần loáng loáng nước
Bắp tay săn như võ sĩ quyền anh
Da đồng hun, tóc cứng như xơ mướp
Rất đỗi hồn nhiên, chân thật, hiền lành

Mùa cá chuồn, mùa cá cơm, cá nục...
Làng xóm vui như những buổi hội hè
Tiếng gọi thưa, tiếng hò khoan thúc giục
Những con thuyền đầy ắp cá hả hê

Những bờ bãi, những rừng dương hoang dã
Những Lăng Ông, những Mộ Gió... u buồn
Hồn quê hương không ai người xa lạ
Dẫu xa rời còn khắc cốt, ghi xương

Mùa biển động sóng vỗ bờ giận dữ
Nước triều dâng, bão lụt hoành hành
Nắng rát da, mưa thì thác đổ
Mà bỏ đi, ai cũng chẳng đành!

Thưa, vậy đó! Quê em vùng biển mặn
Với những người sống vất vả cần lao
Với chất muối thấm vào lòng sâu lắng
Tình quê hương luôn mãi cứ dạt dào!

Mối Tình Hâm

1

Ai hâm thì tớ cùng hâm
Ai có hiểu lầm, tớ hiểu lầm theo

2

Miễn đừng sợ khó, sợ nghèo
Miễn đừng đòi hỏi trăng treo đầu giường
Đừng mơ vàng, ngọc, kim cương...
Đừng mơ nhung lụa trải đường em đi
Thì em ơi có xa gì
Anh đây tình nguyện theo đi về nhà

3

Trước là gặp mặt mẹ cha
Sau là nói rõ: - Con là thằng hâm
Ông tơ bà nguyệt xe lầm
Nên con yêu phải cô gái hâm trong nhà!
Nghe xong bố mẹ cười xòa:
- Bây yêu tao gã đến già cùng hâm!

4

Ngày xưa em bảo em hâm
Bông Bi giả ngộ tầm ngầm đấy thôi
Làm cho xiêu đổ hồn tôi
Vỡ lòng "chém gió" mấy lời thơ hâm!
Bây chừ tôi muốn hỏi thăm:
- Em còn thích dẫn chàng hâm về nhà?

Còn Thương Ruộng Lúa, Bờ Tre

Quê hương là khoảng trời xanh
Là đồng lúa chín, là tranh lợn gà
Từ ngày rời bỏ quê cha
Hằng mong trở lại mái nhà tuổi thơ

Nhớ cây đa, nhớ con đò
Nhớ rừng dương biếc, nhớ bờ tre xanh
Nhớ dòng sông nhỏ hiền lành
Nhớ làn khói quyện mái tranh xóm nghèo

Chao ôi! Nhớ biết bao nhiêu
Tiếng con chim gáy gù kêu bạn tình
Nhớ đêm trăng sáng sân đình
Gái trai nô nức, rập rình nhạc thơ

Xứ người phố rộng, nhà to
Nhưng lòng thấp thỏm, âu lo, muộn phiền...
Quê hương ai nỡ đành quên
Ví như cái họ cái tên của mình.

Đêm Giao Thừa

Đêm nay nhân loại đón giao thừa
Năm mới đang về đẹp ước mơ?
Trời rét, đan tay nhìn tuyết đổ
Mà ta còn nghĩ chuyện vu vơ

Tết ở xứ người thiếu bánh chưng
Không lân, khômg pháo, chẳng tưng bừng
Đào hoa là nụ môi ai thắm
Lì xì lời chúc tụng yêu thương

Đêm nay, ai đó ở quê nhà
Chạnh lòng nghĩ đến chốn trời xa
Mong ước người về trong nhung nhớ
Đợi phút tương phùng dạ xót xa

Cái lạnh nơi lòng ai đếm đo
Màu đêm trừ tịch tối khôn dò
Ngày mai nắng dẫu hồng đôi má
Ai biết giờ này mắt lệ khô!

Rước Em Về Đất Quảng Mùa Xuân

Em đã hứa theo anh về Quảng Ngãi
Mùa xuân này để thăm viếng quê anh
Khúc ruột miền Trung mưa dầm, nắng dãi
Nhiều gian nan nhưng rất đỗi chân thành

Anh sẽ dắt em về thưa cha mẹ
Thắp nén nhang kính tiên tổ tiền hiền
Xuân năm nay hẳn mẹ vui xiết kể
Anh và em son sắt mối tơ duyên

Đây đồng diêm Sa Huỳnh nhiều muối mặn
Thấm mồ hôi nên mới trắng phau phau
Những con thuyền ngược xuôi trong gió nắng
Giữa biển bao la xanh ngát một màu

Về Mộ Đức ăn mạch nha bánh tráng
Ngọt lịm môi, thơm nức nụ hôn đầu
Chiều sông Vệ thả hồn theo mây nước
Kẹo gương Thu Xà nhớ mãi dài lâu

Về Ba Tơ uống rượu cần đêm hội
Nghe Ka lêu, Ka choi nức tiếng H're
Mua thổ cẩm làm quà đầu năm mới
Dạo chợ Phiên nhộn nhịp lúc xuân về

Về Quảng Ngãi trèo lên non Thiên Ấn
Ngắm sông Trà như dải lụa xanh trong
Thắp nén hương cúi đầu nơi Phật án
Hồn lâng lâng, thanh thản ở nơi lòng

Xuôi sông Thoa ta cùng về Mỹ Á
Sóng lăn tăn rẽ nước mái chèo bơi
Những cánh đồng, những vuông tôm, ao cá...
Đã nuôi anh từ lúc mới chào đời

Ôi, Quảng Ngãi đất quê nhà yêu dấu
Đã bao năm anh muốn rước em về
San sẻ cùng nhau tình người nồng hậu
Dẫu còn nghèo, còn lắm thứ nhiêu khê

Đêm Nghe Tin Bão Quê Nhà

Đất miền Trung sỏi đá
Mưa, nắng vốn khó lường
Người miền Trung vất vả
Năm nào cũng tai ương

Năm nay bốn trận bão
Đổ ập vào miền Trung
Nước ngập rút chưa ráo
Gió mưa lại đùng đùng

Một cơn bão siêu mạnh
Mang tên Molave
Vào Quảng Ngãi-Bình Định
Ai mà không tái tê!

(Đây là cơn bão dữ
Đổ bộ vào quê ta
Tấm lòng con xa xứ
Lo lắng và xót xa.)

Quê hương còn mỗi mẹ
Sống trong mái tranh nghèo
Trận bão này có thể
Thổi bay mái nhà yêu

Thắp hương con cầu nguyện
Chúa, Phật ở trên cao
Dùng phép mầu linh hiển
Dẹp yên trận ba đào.

Sẽ Có Một Ngày

Sẽ có một ngày ta gặp em
Trao nhành hoa thắm tận tay mềm
Nhìn vào đôi mắt trong veo ấy
Và cảm nơi lòng nỗi ấm êm

Sẽ có một ngày hết cách ngăn
Người Nam kẻ Bắc chẳng chia phân
Đem tình thương mến thay thù oán
Nhân nghĩa là đây thắng bạo tàn

Rồi có một ngày tỉnh giấc mê
Người trong bốn biển sẽ quay về
Dựng xây nước Việt từ tan vỡ
Hàn gắn đau thương cũng bộn bề!

Em chớ bàng quan chỉ đứng nhìn
Khi đời còn đó một niềm tin
Ngày mai xán lạn là hy vọng
Thì hãy nâng niu hãy giữ gìn!

Sẽ có một ngày ta gặp nhau
Tương lai gầy dựng lại từ đầu
Đừng buồn tượng đất thành tro bụi
Vàng thật sợ gì lửa đỏ đâu!

Quê Hương Ngày Trở Lại

Chín năm trở lại thăm quê cũ
Nửa vòng trái đất soãi cánh chim
Buồn vui tao ngộ dâng đầy ứ
Biết kể làm sao hết nỗi niềm

Quê hương đó một trời nắng hạ
Nóng như nung rám cả mặt người
Ôi, rất quen mà sao rất lạ
Vành môi khô héo hắt nụ cười

Biển thôi xanh màu xanh ngọc bích
Nước đen sì cống rãnh hồ tôm
Một quá khứ hóa thành trầm tích
Bầy dã tràng se cát buồn hơn

Những con đường bê tông hun hút
Không cỏ xanh, xa lạ dị thường
Những hàng rào thép đan mắt lưới
Biến xóm làng thành cá trơ xương

Mẹ già tuổi hạc dường đã lẫn
Nhìn đứa con xưa chẳng nhớ ra
Nước mắt vui mừng chừ đã cạn
Vì khóc đời con đã sắp lòa

Những người chị mái đầu bạc trắng
Thương em mình đất khách tha hương
Đã nếm trải bao điều cay đắng
Tim chai sần, mắt vẫn rưng rưng

Những đứa bạn xưa, tìm chẳng thấy
Kẻ chân trời, người góc bể mưu sinh
Ngôi trường cũ không còn nguyên vậy
Dẫu to đùng vẫn cứ buồn tênh

Ngày trở lại nhiều điều đã khác
Riêng yêu thương chẳng đổi thay gì
Vẫn thắm thiết vòng tay ôm chặt
Vẫn ngọt ngào lời mẹ từ bi

Chị Tôi

Thời tuổi xuân của chị
Khói lửa khắp quê hương
Không mộng mơ ủy mị
Khoác ba lô lên đường

Chị tôi vào du kích
Rồi dân công chiến trường
Xa nhà đi biệt tích
Mẹ đêm ngày nhớ thương

Một mùa đông giá rét
Chị tôi quay trở về
Gầy nhom và tái mét
Xanh xao như lá tre

Mẹ chạy thầy, chạy thuốc
Lo chăm sóc ngày đêm
Nào Đông y, Tây dược
Chị dần dần khỏe lên

Cán bộ đoàn mon men
Rủ rê chị về đội
Làm chiến sĩ giao liên
Mẹ tôi quyết phản đối

Thế là bị trù dập
Chẳng yêu nước, thương nòi
Bị nghi ngờ, rình rập
Đành tha hương xứ người!

Năm mươi năm trôi qua
Nhanh như là giấc mộng
Nhắc chuyện xưa cười xòa:
"Cũng may là còn sống!"

Nhớ Những Cơn Mưa Giông Mùa Hạ

Tôi nhớ những ngày xưa còn nhỏ
Mỗi chiều nghe tiếng sấm ầm vang
Tôi đứng trong nhà đưa mắt ngó
Mây đen kìn kịt bủa vây làng

Gió cuốn ào ào khóm lá tre
Mo cau đồm độp rớt sau hè
Rồi mưa trút nước nhanh như chớp
Mát rượi trong lòng đứa bé quê

Mẹ bảo lấy thau hứng nước mưa
Tôi đi. Rồi tắm đến hàng giờ
Gái trai cả đám trần như nhộng
La hét, reo hò, chạy dưới mưa

Trước sân nổi phập phồng bong bóng
Lũ nhóc chia nhau xí lấy phần
Cứ ngỡ bọt bèo là hoa mộng
Mỗi khi tan vỡ dạ buồn chan

Thả con thuyền giấy theo dòng nước
Cũng tưởng phiêu lưu chẳng bến bờ
Cái ao bé tẹo toàn rêu rác
Cũng thành đại hải thuở ngây thơ

Nhớ những trận mưa đến lạ lùng
Nhớ mùi đất khét trước cơn giông
Nhớ mùi rơm ẩm khi trời tạnh
Nỗi nhớ, chao ôi, khắc tận lòng.

Quê Em Miền Tây Bắc

Thương quê em chốn đèo heo hút gió
Mái lá thưa không che nổi sao trời
Đêm thức giấc nai lạc bầy tác gọi
Nghe nao lòng như điệp khúc à ơi!

Thương em bé ngủ vùi trên lưng mẹ
Giữa trưa hè nắng đổ lửa trên nương
Nơi dốc núi kìa dăm ba đứa trẻ
Mặt buồn xo đi chân đất đến trường

Thương quê em mùa về giăng nước lũ
Đường hóa sông thành phố trắng mưa rừng
Những em bé vùng cao càng lam lũ
Mắt mẹ già những giọt lệ rưng rưng!

Thương quê em những đoàn tàu rất vội
Chở tài nguyên đem bán tháo nước người
Từng mét gỗ, từng xe gòong mỏ quặng
Còn thơm nồng những giọt máu đỏ tươi!

Thương quê em những tượng đài, dinh thự
Mọc hiên ngang trước đói khổ bần hàn
Những "dấu ấn" của một thời lịch sử
Rồi sẽ thành bia miệng của thế nhân!

Thư Cuối Năm

Cuối năm lên Faceboook
Đọc lá thư quê nhà
Giật mình em thảng thốt
Tưởng đọc truyện yêu ma

Thật tình em chẳng hiểu
Ở đất nước thiên đường
Mọi thứ không hề thiếu
Mà lại thiếu tình thương!

Cô giáo hút ma túy
Công an giết dân lành
Sinh viên được làm đĩ
Xe cán bừa rau xanh

Bà mẹ tuổi bảy chục
Bị con đuổi ra đường
Học sinh bị làm nhục
Thầy giáo vẫn dương dương

Những người đi du lịch
(Hẳn là kẻ có tiền?)
Sang Đài Loan lại trốn
Chẳng về xứ thần tiên

Báo chí đua nhau chửi
Bọn họ tham sữa bơ
Em cũng còn lưỡng lự
Chắc họ khoái tự do?

Có những đảng viên gộc
Cũng bỏ đi khơi khơi
Như ông Võ Kim Cự
Cũng sang đất tuyết rồi

Đất lành chim mới đậu
Bạo quyền người lánh xa
Nên nạn di dân lậu
Mới bùng phát thôi mà!

Em cũng kẻ mất nước
Hơn ba chục năm rồi
Là những người thua cuộc
Nên góc bể, phương trời!

Cảm Tác Huyền Thoại Thành Troy

Tiếng tù và liên hồi thúc giục
Ngàn chiến thuyền rẽ sóng ra khơi
Đoàn hùng binh giơ cao giáo mác,
Miệng hô vang nhắm hướng thành Troy

Những kiện tướng trẻ trung, dũng mãnh
Sức đả ngưu cuồn cuộn đôi tay
Lòng hăm hở xông pha chiến trận
Chí kiêu hùng ngùn ngụt tầng mây

Vâng lệnh vua lên đường giải cứu
Nàng Hạ-Linh đệ nhất mỹ nhân
Bị hoàng tử Ba-Lê dụ dỗ,
Vua Spa-Tan oán hận bầm gan

Người thành Troy kiên trì, quả cảm
Lũy thành Troy tường chắc, hào sâu
Tướng thành Troy đều là hảo hán
Vua và dân quyết chẳng cúi đầu

Mười năm dài chiến tranh bùng nổ
Xác người phơi như rạ, như rơm
Cảnh tóc tang, đau thương tột độ
Cả thành Troy hừng hực căm hờn

Chàng dũng sĩ Héc-To tử trận
Khiến dân tình kinh hãi hoang mang
Vẫn không chịu bỏ thành chạy loạn
Giữ quê hương đến phút cuối cùng

Được dẫn dắt bởi Thần Ánh Sáng
Chàng Ba-Lê bắn trúng gót chân
Khiến mãnh tướng A-Chiu tử nạn
Lại một phen bảo vệ được thành

Nhưng thế cuộc bỗng dưng biến đổi
Người thành Troy mắc kế lui binh
Tặng ngựa gỗ – mồi ngon đem nhử –
Nửa đêm thành một đạo tinh binh

Cả thành Troy chìm trong biển lửa
Trai thành Troy vì nước quên mình.
Quân Spa-Tan hoàn thành sứ mệnh
Cứu được nàng hoàng hậu Hạ-Linh

Ôi, có phải mỹ nhân họa thủy
Nên thành Troy giặc giã lầm than?
Hay là bởi nam nhân đố kỵ
Nên cổ kim chiến trận lan tràn?

Tri Ân Y Bác Sĩ

Ba tháng rồi COVID
Gây thảm cảnh kinh hoàng
Hơn năm vạn người chết
Cả hoàn cầu hoang mang
Bệnh viện người đông nghịt
Thiếu máy thở ô xy
Những bàn chân cuống quýt
Đau nỗi niềm phân ly

Bác sĩ và y tá
Túc trực suốt ngày đêm
Những bữa ăn vội vã
Lo buồn gạt sang bên
Cứu người như cứu hỏa
Không giây phút nghỉ ngơi
Lương y là thánh mẫu
Cứu sống từng cuộc đời

Dẫu họ cũng lo sợ
Lây nhiễm siêu vi trùng
Nhưng thiên chức nghề nghiệp
Họ hy sinh đến cùng
Biết bao người thầm lặng
Ra đi chẳng trở về
Những thiên thần áo trắng
Vì nhân loại chở che.

Vĩnh biệt các anh chị
Chúng tôi mãi tri ân
Đội ngũ y bác sĩ
Vì sức khỏe muôn dân.

Em Bé Lộc Hưng

Có những bài thơ tình
Tôi đọc mà chán ngấy
Có đôi lần đọc tin
Bỗng giật mình kinh hãi

Có những ảnh hình đẹp
Cho người xem niềm vui
Có những điều đáng tiếc
Để chúng ta ngậm ngùi

Tấm ảnh một em bé
Ở vườn rau Lộc Hưng
Khiến bao người nhỏ lệ
Xót xa và đau thương

Im lặng ngồi lẻ loi
Trước hoang tàn đổ nát
Mắt nặng buồn xa xôi
Không một người thân thích

Bố mẹ em bị tù?
Nhà của em chúng phá
Trước mặt em mịt mù
Một quãng đời nghiệt ngã!

Có ai giúp cho em
Một mái nhà để sống?
Có ai trả cho em
Một gia đình êm ấm?

Tự Tình Sáu Mươi Năm Cuộc Đời

Tháng Chín năm nay mừng sinh nhật
Tròn vòng hoa giáp sáu mươi năm
Ngày sau nếu có về lòng đất
Chữ THỌ đề bia chỗ tớ nằm

Thiên hạ có ai người không chết
Sống mà lú lẫn phỏng được chi?
Cháu con thân thuộc đều không biết
Tồn tại trăm năm chẳng ích gì

Sáu chục mùa xuân qua thấm thoát
Nao lòng nhớ lại tháng ngày xanh
Cũng mơ, cũng mộng cùng trăng gió
Cũng lắm ngôn tình chuyện cốm chanh

Chẳng có công lao chi để kể
Chẳng phong lưu, cũng chẳng hoang đàng
Không nghèo kiết xác, không phung phí
Rượu trà… thỉnh thoảng học làm sang

Tóm lại sáu mươi năm tớ sống
Đã yêu, đã hận, đã lôi thôi
Đã luôn mê muội mà ca tụng
Tứ khoái trần gian mãi tuyệt vời!

Đêm Mưa Mùa Hạ

Ta nằm lắng tiếng mưa rơi
Nghe muôn giọt nặng có lời biển xa
Có con sông nhỏ quê nhà
Chảy trong ký ức đời ta ngọt ngào

Nhớ xưa, cái thuở xa nào
Tan trường những trận mưa rào ác tai
Chung nhau che chiếc áo tơi
Mặc cho mưa gió tiếng cười giòn tan

Nhớ xưa, trước ngõ nhà nàng
Bờ môi bỗng chạm nhẹ nhàng bờ môi
Dường như chớp lóe giữa trời
Những sợi mưa cũng sáng ngời lung linh

Nhớ xưa, một sáng bình minh
Vẫy tay từ giã mái tranh quê nghèo
Trong mưa em mãi ngó theo
Mưa bao nhiêu hạt bấy nhiêu lệ trào

Đêm nay một trận mưa rào
Bốn mươi năm đã là bao tháng ngày?
Bàn tay vẫn nhớ bàn tay
Giọt mưa vẫn giọt mưa này năm xưa.

Tiếng Ve Sầu

Lâu lắm dường quên khúc nhạc hè
Chiều nay bỗng trỗi giọng ve ve
Một trời hoa bướm ngày xưa cũ
Theo tiếng râm ran hiện trở về

Những buổi hạ nồng tôi thẩn thơ
Lang thang nơi vườn vắng hàng giờ
Mồ hôi thánh thót theo chân bước
Theo tiếng ve sầu dưới nắng trưa

Trên những cành xanh mít, ổi, xoài…
Lũ ve mơ mộng hát mê say
Gió Lào dường cũng thôi bỏng rát
Cái nắng miền Trung bớt gắt gay

Rồi gió thu về hạ chóng qua
Ngoài vườn tôi nhặt xác ve già
Đem chôn dưới gốc cây râm mát
Mùa hạ sau còn nghe tiếng ca.

Nửa Đời Tìm Nhau

Ai bảo ngày xưa mình nhút nhát
Lời yêu thổ lộ nặng ngàn cân
Để từ dạo ấy em xa khuất
Muốn nói chao ôi, khó vạn lần!

Người thương tôi ở xa xôi lắm
Cách một đại dương, nửa địa cầu
Không cánh chim bằng, không Ô thước
Bao giờ hai đứa mới gặp nhau?

Lận đận nửa đời trong nỗi nhớ
Khát khao hình bóng những đêm trường
Hỏi dòng lá thắm người xưa đó
Có nối quê nhà với viễn phương?

Tìm nhau trong cõi đời ngang trái
Se sắt trong lòng những gió mưa
Quả đất quay tròn mình gặp lại
Má đào vẫn thắm thuở ngày xưa.

Trả Ta Về

Trả ta về tháng ngày xa xưa ấy
Thuở đất trời vừa mới tách làm đôi
Cả trần gian còn ngây thơ, vụng dại
Bầy thú hoang chung sống với con người

Trả ta về với trăng thanh, gió mát
Không thù hằn với gươm, giáo, đạn, bom…
Trả cho ta tiếng suối reo, chim hót
Thuyết tà ma chưa làm bẩn linh hồn

Trả lại ta Vườn Địa đàng thuở đó
Không lâu đài, không dinh thự nguy nga
Thảo nguyên xanh, hoa thơm và cây trái
Ta – Adam, còn nàng ấy – Eva.

Đi Bộ

Mùa xuân mỗi sáng ta đi bộ
Nghe tiếng chim gù chợt thấy vui
Lá cỏ bên đường xanh mới nhú
Anh đào rực rỡ sắc màu tươi

Mùa hè mỗi sáng ta đi bộ
Ngang chỗ công viên ở cạnh nhà
Bắt gặp sóc nâu và thỏ trắng
Đùa với nắng vàng, giỡn với hoa

Mùa thu mỗi sáng ta đi bộ
Trên cao đàn vịt xoải cánh bay
Chợt thấm nỗi buồn đời viễn xứ
Sắc vàng, săc đỏ cũng chua cay

Mùa đông mỗi sáng ta đi bộ
Tuyết trắng như màu tóc trắng rơi
Cũng buồn như kẻ vương tình phụ
Một kiếp tha hương lạc cuối trời!

Thú Tự In Sách

Cái thú tự in sách
Theo cây nhà lá vườn
Không màu mè, kiểu cách
Ngô nghê mà dễ thương!

Ôi, thời gian chờ đợi
Giống như thuở ban đầu
Yêu người luôn mong mỏi
Đến lần hẹn gặp nhau

Những cái bìa sách mới
Dường như có linh hồn
Sắc màu như biết nói;
Ruột rà những đứa con

Từng trang xòe trước mặt
Mùi mực còn thơm hương
Từng dòng chữ thẳng tắp
Như hoa nở trong vườn

Không chuyên chở tri thức
Không chuyển tải thơ văn
Những cuốn sách đích thực
Là chính tôi hóa thân!

Mộng Tào Lao

Thời trẻ hay mơ mộng hão huyền
Được làm lãng tử, ngoạn non tiên
Thong dong ngày tháng cùng thơ phú
Sống cảnh vô ưu, chẳng nhọc, phiền

Đêm ngủ thường nằm thấy chiêm bao
Lạc loài đến tận xứ tiên nào
Chẳng cần lo nghĩ tiền, cơm, áo...
Bữa ăn toàn hải vị sơn hào

Ngày ngắm con thuyền giữa biển khơi
Ước gì được thong thả rong chơi
Trên con thuyền mộng, cùng trời đất
Xem thử mỹ nhân được mấy người?

Bốn bức tường vôi khó nhốt lòng
Ngồi trong lớp học nghĩ mông lung
Muốn làm cánh nhạn bay ngoài cửa
Quả đất nơi đâu chỗ tận cùng?

Nếu biết ngày nay mộng lại thành
Tha phương biệt xứ - kiếp thuyền nhân
Thì xưa còn bé – đừng mơ mộng
Đâu có bây giờ nhớ cố hương!

Thơ Mừng Sinh Nhật Con Gái

Con gái người xưa ví với hoa
Nhưng riêng cha mẹ vẫn xem là
Món quà lớn nhất trời ban tặng
Lúc con chào đời khóc oa oa

Bé nhất cho nên nội ngoại yêu
Thường ngày nhõng nhẽo bị anh trêu
Cứ hay méc mẹ... đòi quà vặt
Dỗi chuyện không đâu để được chìu

Năm nay mười bảy tuổi đời xanh
Không cần son phấn cũng tươi xinh
Nhưng còn khờ khạo, ngây thơ lắm
Chỉ biết siêng năng chuyện học hành

Sinh nhật mỗi năm được mở qùa
Bạn bè sum họp đủ gần xa
Năm nay Covid không người tới
Chỉ có vần thơ của chính ba

Chúc con sinh nhật vạn điều may
Luôn luôn hạnh phúc cả đời này
Khiêm tốn, tự tin và mạnh mẽ
Sẵn sàng chào đón một tương lai

Hải Đội Hoàng Sa

Tháng ba lĩnh chỉ tiến về Đông
Em tiễn anh đi, vợ tiễn chồng
Tháng tám hồi hương… lời hứa vội
Năm dài khóc mãi chiếc thuyền không!

Hải Đội Hoàng Sa giữ cõi bờ
Khua chèo, khuấy nước dưới trăng mơ
Thân trai đâu hãm trong ao vũng
Quyết chí căng buồm vượt sóng xô!

Dòng máu anh hùng nối tiếp nhau
Cha ông đi trước, cháu con sau
Hiên ngang, ưỡn ngực xông ra biển
Há sợ trùng dương sóng bạc đầu!

Khao Lề buổi ấy nước cùng non
Tráng sĩ thề đi dẫu mất còn
Thân gửi ngàn khơi, hồn Mộ Gió
Chí hùng vời vợi một lòng son.

Quán Trọ Tuyệt Vời

Em đừng sợ trần gian là quán trọ
Rồi ra đi như kẻ chẳng chung đường
Xuân dẫu ngắn nhưng muôn hoa đua nở
Nên hạ vàng cây trái thoảng đưa hương

Vâng, đời vốn dĩ vô cùng ngắn ngủi
Lắm bão giông và đầy rẫy vô thường
Nhưng đến hẹn là đông tàn xuân tới
Vẫn luân hồi trong thế giới tai ương

Em chớ ngại trần gian là quán trọ
Rồi khép mình trong vỏ ốc cô đơn
Thử trải nghiệm yêu đương và gắn bó
Như hoa thơm cỏ lạ của tâm hồn

Xin cảm tạ trần gian này tuyệt mỹ
Cõi thiên đường nào sánh được đâu em?
Vạn sắc hương và muôn ngàn thi vị
Mỗi sát na đều chứa chất diệu huyền!

Xuân Đang Về

Bắt gặp xuân về buổi sáng nay
Trên cành lá nõn, bướm ong bay
Trong tà áo mới em đi học
Trong tiếng chim gù gọi đắm say

Những nàng thiếu nữ tuổi mười lăm
Nóng ruột chờ xuân nguyện ước thầm
Lặt nhánh mai vàng chưa trổ nụ
Giục mùa xuân đến mắt xa xăm

Đàn trẻ thơ ngây háo hức chờ
Đập con heo đất đếm tiền xu
Theo bà đi chợ mua đồ Tết
Đợi mãi từ xuân trước đến giờ

Ông lão trầm ngâm trước án thư
Ngổn ngang giấy đỏ với mực Tàu
Vẫn chưa ưng ý vì câu liễng
Thiếu nét tài hoa của thuở xưa

Lặng lẽ chúa xuân xuống cõi trần
Giữa mùa dịch bệnh vẫn lây lan;
Với nhiều mong ước, và hy vọng
Vạn vật hồi sinh, chống lụi tàn.

Xuân Tha Hương

Xuân về xứ lạ ôi chao lạnh!
Em ở quê nhà có ấm không?
Nắng có nồng nàn hôn mái tóc
Hoa xuân ghen với má em hồng?

Nơi đây Tết đến không hoa trái
Thiếu cả lộc non lẫn tiếng cười
Khúc nhạc xuân hồng vang vọng mãi
Cho lòng viễn khách nhớ khôn nguôi

Nâng chén tiễn đưa năm tháng cũ
Ngậm ngùi tiếc nuối mộng ngày qua
Nửa đêm trừng mắt… buồn, không ngủ
Nhớ đứa em thơ, nhớ mẹ già!

Chẳng biết khi nào anh trở lại?
Quê hương một thuở đẹp như mơ
Mùa xuân áo thắm em đi hội
Anh đứng bâng khuâng trước cổng chờ…

Giao thừa tuyết đổ thay hoa pháo
Thêm một mùa xuân chốn viễn phương
Ao ước ngày mai thôi gió bão
Anh về nối lại chuỗi yêu đương!

Áo Bà Ba

Những chiếc áo dài mùa lễ hội
Xếp phẳng phiu, em cất vào rương
Làm vợ hiền nên em thay đổi
Áo bà ba hợp với lệ thường

Áo màu nâu da em thêm trắng
Cổ trái tim biểu hiện tình trao
Hàng khuy bấm con con xinh xắn
Khép mở tà rộn rã làm sao!

Sáng tinh mơ gánh gồng đến chợ
Buổi trưa về ước đẫm mồ hôi
Chiều ra vườn tưới rau, cắt cỏ
Áo bà ba thương mãi một đời

Anh chẳng nhớ những tà áo mộng
Mà khắc ghi hình ảnh chân quê
Xưa yêu em ngày hè gió lộng
Giờ yêu em lúc gió may về!

Thơ Tình Gác Lại

Muốn viết bài thơ chuyệni trúc mai
Lúc đêm thu mộng dưới trăng gầy
Nhưng khi giặc cướp đang dàn trận
Mộng mị e làm nhụt chí trai!

Muốn viết tình thơ thật ngọt ngào
Gửi người em gái kết tâm giao
Mà nay tổ quốc đang nghiêng ngả
Vứt bút nghiên thôi, khoác chiến bào!

Xin viết bài thơ nước Việt hùng
Ngàn năm mài kiếm dưới trời Đông
Bài thơ từ thuở Trần, Lê, Lý…
Bất khuất hiên ngang – giống Lạc Hồng!

Trăng Chỉ Tròn Nơi Cố Hương

Từ thuở dấn thân vào gió bụi
Vẫn mong thỏa chí vặt, giang hồ
Ai dè biển lớn non cao ngất
Nên đành xếp xó mộng tầm vơ

Một bước một xa trời cố quận
Bốn mươi năm chẵn thoáng qua vèo
Ta con thuyền nhỏ chiều giông tố
Làm sao về bến để buông neo?

Trăng ở quê nhà, trăng viễn xứ
Nơi đâu cũng tỏa sáng đêm rằm
Nhưng ta một gã giang hồ vặt
Chỉ thấy trăng tròn nơi cố hương.

Nhắn gửi biển xanh với gió ngàn
Đưa ta về lại chốn yêu thương
Để nghe giọng Quảng hò Ba Lý
Trên bến Sông Thoa ngọt lịm đường

Đeo Khẩu Trang Mùa Dịch

Anh bảo em: Vẫn còn Covid
Khi ra đường nhớ đeo khẩu trang
Là một thứ tùy thân cần thiết
Tránh cho mình khỏi bị lây lan

Dẫu hai đứa phương trời xa cách
Anh vẫn thường nhắc nhở, động viên
Chỗ đông người đừng quên giãn cách
Đừng bắt tay dù lạ hay quen

Đi tắm biển lựa nơi người ít
Và cũng đừng tháo bỏ khẩu trang
Nơi công cộng đố ai mà biết
Có bao nhiêu người nhiễm vi trùng?

Lời anh dặn em tuân thủ hết
Chỉ không đeo khi một mình ên
Để soi gương biết mình còn đẹp
Và mơ hồ cảm thấy anh ghen!

Nhật Ký Chiều Qua

Chiều qua có trận gió to
Một đôi chim sẻ lạc vô hiên nhà
Bộ lông ướt, lạnh run và
Dường như đói lắm như chưa ăn gì

Ngoài hiên sấm sét ầm ì
Bầu trời đen kịt khác chi mực mài
Đôi chim nhỏ tựa vào vai
Rúc đầu vào cánh tìm hơi ấm nồng

Bé Kim đang ở trong phòng
Bỗng dưng nhìn thấy nên lòng xót thương
Chạy sang cánh cửa mé hông
Mở garage vãi gạo ngon mời vào

Đôi chim sẻ ngẩng cao đầu
Ngập ngừng một chút rồi chao cánh mềm
Bay vào mổ gạo ăn liền
Mặt Kim hớn hở hiện lên nụ cười.

Thơ và Cuộc Sống

thơ đâu chỉ những lời nồng cháy
hoặc ngọt ngào thi vị tình yêu
thơ của buổi suy tàn, lụn bại
cũng ố hoen lấm bụi ít nhiều

thơ đâu chỉ ngọt bùi cay đắng
đời lưu vong thơ cũng lầm than
với năm rộng ngày dài đăng đẳng
thơ chưa quên khơi đống tro tàn

thơ đâu chỉ “điệu ru nước mắt”
là than hồng nhóm lửa ngày sau
thơ đâu chỉ hoa thơm, trái ngọt
là mũi tên, hòn đạn tuyến đầu!

Cửa Mỹ Á

Nơi sông Thoa và biển Đông tiếp xúc
Núi Cửa trầm ngâm, lặng lẽ cạnh bên
Những mỏm đá như chiến binh khôi giáp
Đứng trang nghiêm mặc kệ sóng vỗ ghềnh

Đầm Mỹ Á mặt gương trong tĩnh lặng
Đoàn thuyền ghe như dán ngược vào trời
Chim hải âu từng đàn tung mây trắng
Theo cánh buồm lộng gió hướng ra khơi

Dưới gốc đa lá xanh um cổ thụ
Chợ ven sông người tấp nập bán mua
Những sọt cá vảy còn tươi sắc bạc
Chen chúc cùng ruốc, mực, ghẹ, tôm, cua…

Nơi doi đất mấy ngư dân vá lưới
Lưng đồng hun dội nắng sớm ban mai
Một ông lão ung dung ngồi nhả khói
Dõi mắt theo đứa nhỏ tập vung chài

Ôi, Mỹ Á! Cái tên sao mà đẹp
Ta ra đi, hãy chờ đón ta về
Như sóng biển vẫn nhớ bờ da diết
Con thuyền nào không nhớ cửa sông quê?

Chơi Facebook Tự Bạch

Mười năm chơi Facebook
Làm hơn ngàn bài thơ
Tưởng rằng mình thi sĩ
Đúng là rất khù khờ

Bạn bè vài trăm lẻ
Phần nhiều là mỹ nhơn
Có sồn sồn, có trẻ
Xinh đến ngẩn ngơ hồn

Những danh nhân trí thức
Đều kính mà không chơi
Mình nông dân thứ thiệt
Xun xoe chi cùng người?

Bạn văn chương đông đảo
Nhiều bậc thầy, chú, anh…
Dù là tramg mạng ảo
Cũng đâu thiếu chân tình

Có đủ cả tốt, xấu
Thân sơ hương vị đời
Biết văn không biết mặt
Quen nick chẳng quen người

Mười năm trên mạng ảo
Không phải thuốc mà say
Không phải men mà nghiện
Không bỏ chơi một ngày!

Thời gian trôi chóng vánh
Tình còn lưu lâu dài
Những buồn vui va chạm
Cuộc đời mình nhân hai!

Mất Cha

Năm hai năm trước ngày này
Cha tôi mất lúc đạn bay Sa Huỳnh
Nghe như trời sập thình lình
Cút côi đứa trẻ mới lên chín, mười
Gọi thầm hai tiếng Cha ơi!
Trái tim tan nát lệ rơi ngắn dài
Bể dâu mấy cuộc đổi thay
Nổi chìm phận mọn năm hai năm ròng
Con đi muôn dặm núi, sông
Vẫn không tìm được cội tùng bóng cha
Đời con nửa thế kỷ qua
Lênh đênh đâu cũng vẫn là mồ côi!

Mùa Hoa Tulips

Những ngày mùa đông lạnh buốt
Nằm im dưới lớp đất dày
Một hôm nghe tiếng chim hót
Giật mình tulips vươn vai

Nụ chồi mạnh như lưỡi mác
Nhắm bầu trời xa lao lên
Những nàng cỏ dại ngơ ngác
Ngước nghìn với nỗi hờn ghen

Cơn mưa đầu mùa ập đến
Xúi mau đến tuổi dậy thì
Khoe nụ hoa đời chúm chím
Xuân về - lòng vẫn hồ nghi

Tháng Năm, mùa hoa tulips
Nắng vàng dệt thảm lá xanh
Bài thơ đầu tiên anh chép
Có tên em và tên anh.

Bài Mừng Sinh Nhật Sáu Mươi

Đánh bóng "Quãng đời sau lưng"
Bỏ quên đoạn đường trước mặt
Sáu mươi đâu phải già chát
Cớ chi kể chuyện ngày xưa?

Lật tung từng trang dĩ vãng
Giăng giăng nỗi buồn mông mênh
Dòng sông tuổi thơ lai láng
Nỗi niềm ngọt ngào không tên

Quãng đời sau lưng khép lại
Một vùng ký ức lặng yên
Qua rồi bão giông ngày ấy
Ân tình xin khắc vào tim

Món quà sáu mươi tuổi Việt
Cho anh và cho cả em
Thuở nào chàng chàng thiếp thiếp
Dẫu không phận cải duyên kim!

Đôi chân đã từng lê gót
Dạo chơi nửa quả địa cầu
Vẫn còn nặng lòng tha thiết
Tình quê hồn nhói tim đau

Đúng ngày sáu mươi sinh nhật
Sáng ra dậy sớm làm thơ
Vợ con đề huề chúc phúc
Cuộc đời đẹp đến không ngờ!

Khúc Ca Bỏ Rượu

Xin giã biệt những chung mỹ tửu
Rượu bồ đào, rượu đế, rượu sâm banh...
Bốn mươi năm đã kết giao bằng hữu
Nay chia ly day dứt mãi, không đành!

Chẳng dám lên Lương Sơn thế thiên hành đạo
Chỉ mượn chút hào khí rượu vào lời ra
Chẳng như Kiều Phong Tụ hiền trang đoạn nghĩa
Đập bỏ chung là lời bác sĩ dặn thôi à!

Đời như con sông, nông sâu có khúc
Thời trẻ trâu ai chê rượu chê trà?
Khi có tuổi rượu ngon thành chất độc
Lá gan mình không chung thủy cùng ta!

Từ cái thuở biết cầm chung uống rượu
Đời thăng hoa luôn say xỉn sớm trưa
Cũng lắm phen đập chai cười thế sự
Dốc hồ trường ca khúc hận tình xưa

Hãy uống cạn bầu Nước mắt quê hương
Thấm tình lúa gạo
Hãy dốc ngược chai Cognac
Thơm lừng da thịt gái Tây phương

Hồ trường! Hồ trường!
Mời cụ Tản Đà
Mời ông Nguyễn Bá Trác
Mời các ngài Lưu Linh. Lý Bạch...
Mời các chú, các bác...
Cạn chung tống biệt!

Tiễn Em

Qua đường truông vắng chiều nay
Gặp hoa vàng nở thêm cay đắng lòng
Thu về ngấp nghé rừng phong
Lá xanh than thở sắc hồng cợt trêu

Trên cành xa xót chim kêu
Bước chân ai nặng bao nhiêu nỗi niềm
Thu này đã vắng bóng em
Còn ai đón đợi đoàn viên trăng rằm

Người xa xăm, mộng xa xăm
Lẻ loi tiếng nhạn buồn ngân cuối trời
Em về chốn áy mù khơi
Bơ vơ một bóng ta đời tha phương

Ngậm ngùi trong nỗi xót thương
Chia ly nào chẳng đoạn trường lòng nhau
Em về đâu? Ta về đâu?
Một vầng mây trắng trên đầu tóc tang!

Xuân Ca

Xuân đang đến én chao đôi cánh
Nắng vừa lên, hồng ánh mai dương
Sương đêm lóng lánh còn vương
Cành Mai nụ biếc yêu thương mấy vừa?

Nhưng giá lạnh vẫn chưa vuốt khỏa
Chậu Cúc vàng mấy lá xanh xao
Chợt nghe một điệu ca dao
Tình yêu sâu lắng thấm vào thời gian…

Xuân lặng lẽ nhuộm tràn sắc thắm
Em thoáng buồn như đắm tình xa?
Hát lên một khúc Xuân Ca
Đón mùa vui tới, đã qua…thẹn thùng!

Mưa Chiều Chủ Nhật

Cũng chẳng còn trong tuổi hẹn hò
Mà lòng thấp thỏm chuyện vu vơ
Mưa chiều làm ướt tà áo mộng
Sẽ chẳng điệu đà bay phất phơ

Cũng chẳng còn trong tuổi say yêu
Sao tim hòa nhịp với mưa chiều
Giọt dài giọt vắn cung đàn lỗi
Ai đốt mà lòng như lửa thiêu?

Cũng chẳng sân ga đợi chuyến tàu
Mà buồn rưng rức mãi. Vì đâu?
Nhà bên có tiếng cười trong trẻo
Cái tuổi chưa hề biết khổ đau!

Cũng chẳng tiễn đưa một cuộc tình
Mà lòng chất ngất nỗi chông chênh
Có ai vén bớt làn mây xám
Để cảnh mưa chiều hết tối đen?

Mộ Gió

Nếu có ai chưa từng đi biển
Chưa biết đại dương quá hãi hùng
Sóng đã bao lần quen nuốt chửng
Con người sản vật, chẳng bao dung?

Anh đã có ghé về Quảng Ngãi
Dự lễ Khao lề thế lính chưa?
Để cảm nhận bi hùng thuở ấy
Trai tráng ra khơi giữ cõi bờ.

Chị đã hẳn từng nghe Mộ gió
Khóc người ra đảo mãi chưa về
Thấu cảm tang thương mùa giông tố
Xót lòng thiếu phụ ngóng chờ ghe!

Em có thấy dã tràng se cát?
Không phải tìm viên ngọc rắn đâu!
Chúng lấp biển cho đàn trẻ dại
Tìm xác cha dưới đáy biển sâu!

Những đụn cát vun lên thành mộ
Dù linh hồn tìm thấy hay không
Cũng nhang khói, hoa, đèn tế tụng
Cho hồn oan, kẻ sống an lòng!

Những Đóa Hồng Đất Mẹ

Tôi đã gặp trên quê hương Quảng Ngãi
Những mẹ già, những người chị, người em
Trong dáng dấp, nụ cười tôi như thấy
Nết đảm đang, và vẻ đẹp dịu hiền

Ngọn Thiên Bút kẽ tô màu mắt biếc
Dòng Trà Giang tắm gội tóc nhung huyền
Điệu Ba Lý ngọt ngào mà tha thiết
Câu Bài Chòi sao quá đỗi hồn nhiên

Tiếng cười thơm mùi đường phèn, đường phổi
Làn da nâu đậm hương sắc mạch nha
Không chảnh chọe, không kiêu kỳ, phách lối
Mà đơn sơ, đằm thắm sống chan hòa

Tuy nhỏ nhắn như cây cau, cành liễu
Nhưng kiên cường trước mưa nắng gió sương
Với cha mẹ là người con chí hiếu
Với cháu con lo chu đáo trăm đường

Xin cảm ơn những đóa hồng đất mẹ
Cho tôi yêu thêm Quảng Ngãi nhiều lần
Nơi từng đã sản sinh bao thế hệ
Đổ máu đào để tô thắm giang san.

Nhớ Hạ Vàng

Mỗi lần hạ đến tôi hay nhớ
Tháng ngày thơ mộng tuổi hoa niên
Cùng bạn thả hồn theo mây gió
Quên lớp, quên thầy, quẳng bút nghiên

Đâu cánh đồng xanh, trắng cánh cò
Lúa thì con gái lượn nhấp nhô
Dòng sông in bóng thuyền khua mái
Vẳng lại bên tai một điệu hò

Đâu bãi cát vàng tiếp biển xanh
Ngư thuyền lướt sóng đón bình minh
Cánh buồm khỏe khoắn phồng thâu gió
Loang loáng vai trần trong nắng lên

Đâu những tinh sương rộn tiếng gà
Trưa nồng hối hả giọng ve ca
Chiều hôm tiếng sáo diều khoan nhặt
Sợi khói xanh lam quyện mái nhà

Ôi, kẻ ly hương nhớ, muốn về
Ngắm vầng trăng hạ giữa trời quê
Ngồi bên ghềnh đá nghe câu hát
Hoài niệm ngày xưa những hẹn thề.

Tự Tình Với Bóng

Có những lúc ta thấy buồn biết mấy
dù quanh ta vạn vật vẫn hồng tươi
có những lúc ta thấy mình khờ dại
khỏa ưu tư cố tìm lấy nụ cười!

Có những lúc ta giận mình quá đỗi
giơ cao tay với hái thứ mơ hồ
đầu chưa bạc mà tâm hồn già cỗi
sự thật chưa tường nói chuyện hư vô!

Có những lúc ta thấy mình nhỏ bé
đời mênh mông, nhân thế quá hững hờ
trao chân tình nhầm vào nơi khinh rẻ
bởi không đành trá ngụy một hồn thơ

Có những lúc tưởng chừng là thấu hiểu
niềm đau thương sâu tận đáy a tỳ
phút đối diện mới hay rằng mình thiếu
chuyện cuộc đời chưa cặn kẽ xét suy

Có những lúc ngồi lặng thinh hỏi bóng
cõi ta bà mộng huyễn lạc về đâu?
Thực hay hư dù kẻ khinh người trọng
một trăm năm là nước chảy qua cầu!

Xuân Đang Về

Bắt gặp xuân về buổi sáng nay
Trên cành lá nõn, bướm ong bay
Trong tà áo mới em đi học
Trong tiếng chim gù gọi đắm say

Những nàng thiếu nữ tuổi mười lăm
Nóng ruột chờ xuân nguyện ước thầm
Lặt nhánh mai vàng chưa trổ nụ
Giục mùa xuân đến mắt xa xăm

Đàn trẻ thơ ngây háo hức chờ
Đập con heo đất đếm tiền xu
Theo bà đi chợ mua đồ Tết
Đợi mãi từ xuân trước đến giờ

Ông lão trầm ngâm trước án thư
Ngổn ngang giấy đỏ với mực Tàu
Vẫn chưa ưng ý vì câu liễng
Thiếu nét tài hoa của thuở xưa

Lặng lẽ chúa xuân xuống cõi trần
Giữa mùa dịch bệnh vẫn lây lan;
Với nhiều mong ước, và hy vọng
Vạn vật hồi sinh, chống lụi tàn.

Lời Thú Tội Đầu Năm

Ta muốn cắn vào xuân hồng kiều diễm
Như lời chàng Xuân Diệu của tình trường
Sợ ngày tháng là sương mai tan biến
Nên không đành phí phạm phút yêu đương

Xưa đâu biết đâu hay đời hữu hạn
Nên một thời theo đuổi mộng vô tri
Xem tuổi trẻ là gia tài vô hạn
Cứ tiêu hoang vào việc chẳng ra gì

Nay thức ngộ than ôi, còn đâu nữa
Mỗi mùa xuân thêm ảm đạm, thê lương
Tóc sương tuyết mơ má hồng sắc lửa
Tết xứ người hoa cũng lạnh mùi hương

Nếu có thể ngược thời gian trở lại
Những mùa xuân tuổi mười tám, đôi mươi
Ta nhất định chẳng bao giờ ngần ngại
Đốt đời ta làm pháo để em cười!

Một Nửa

Happy birtday my sweetheart. Dec. 10

Lại đến ngày sinh nhật vợ hiền
Cảm ơn đời đã kết lương duyên
Cho mình một kiếp làm chồng vợ
Dẫu có chông gai lẫn thác ghềnh

Ta chẳng có gì để tặng em
Ngoài kiếp lưu vong, phận nổi chìm
Và tấm lòng thành luôn chung thủy
Trong từng giọt máu của con tim

Em là trời thưởng mỗi riêng ta
Cầm sắt cùng nhau ở một nhà
Có lẽ từ ngàn muôn kiếp trước
Mình từng cầu nguyện với ông Tơ

Đã có em đi cạnh cuộc đời
Xua đi giá lạnh nỗi đơn côi
Cho anh hơi ấm và sinh khí
Trong cõi nhân sinh mệt rã rời

Trời ấm. Tuyết tan. Nắng phớt hồng
Hôm nay đẹp nhất buổi sơ đông
Em cười má ửng màu con gái
Ta ngỡ vừa hôn một đóa hồng.

Mua Xe Hơi

Em bảo rằng em thích xe hơi
Ta mua một chiếc lái đi thôi
Keo kiết làm chi đời ngán ngủi
Nợ nần mặc kệ nhé, mình ơi!

Em bảo rằng em thích Nissan
Xe hơi màu bạc đẹp mà sang
Không cần xa xỉ như Lexus
Vừa tốn nhiều xăng lại đắt hàng.

Thế là ta tậu một con xe
Để em sớm tối lái đi về
Đời vui với những con đường lạ
Hạnh phúc quay đều như bánh xe!

Hoa Tulip

Nằm sâu dưới lớp đất đen
Suốt mùa đông lạnh, phủ trên tuyết dày
Vậy mà xuân đến lạ thay
Chồi non xanh mướt đâm ngay lên rồi

Lá như lưỡi kiếm chọc trời
Nụ hoa là trái tim người thanh xuân
Chẳng trang quốc sắc giai nhân
Cũng là mỹ mạo trần gian khác thường

Tên em gọi Uất-kim-hương
Loài hoa của yêu thương ngọt ngào
Xuân về tình ngỏ ý trao
Thủy chung son sắt thắm màu hoa tươi

Được Tin Con Vào Đại Học

Nhận được tin thư con trúng tuyển
Vào trường Đại học Toronto
Lòng mừng con trẻ luôn cầu tiến
Nhưng vẫn âm thầm bao nỗi lo!

Mai này phải sống xa cha mẹ
Nơi phố người đông chốn thị thành
Cám dỗ, nhiễu nhương, và cạm bẫy...
Tuổi đời mười tám quá non xanh

Mẹ biết chim khôn cần rời tổ
Xoải đôi cánh nhỏ, ngắm trơi cao
Ngại gì mưa nắng hay giông gió —
Núm ruột làm sao không nhói đau?

Cha mãi hằng tin và hy vọng,
Nhắn con yêu dấu một lời khuyên,
Muốn thấy non cao cùng biển rộng
Thì hãy kiên tâm, chí vững bền!

Vấn Vương

Tơ lòng vương vấn phải duyên em
Tiếng trúc lời mai xáo động rèm
Sợi chỉ yêu đương chưa kết chặt
Mà sao lối mộng muốn vào xem!

Thề non hẹn biển rất xa xôi
Chỉ biết vì nhau dẫu khác trời
Hai mảnh hồn đơn còn khuyết bóng
Lệ sầu đêm lạnh mắt nào rơi ?

Cuối trời lãng tử nhớ người tiên
Cũng nhớ in như bến nhớ thuyền
Như nước trường giang thương nhớ núi
Trong đời nhớ mãi một tên riêng!

Tình kia sương gió sẽ mờ phai
Hay nỗi buồn đeo sợi ngắn dài?
Nếu có một lần ta gặp gỡ
Đường xuân chớ vội rảo hoa hài.

Gíang Hồ Khúc

Hai mươi tuổi ta giang hồ vặt
Vai ba lô ôm mộng dế mèn
Cứ tưởng phượt cùng trời cuối đất
Sẽ gặp nàng kiều nữ làm quen

Từ đấy quê hương thành nỗi nhớ
Mẹ thương con đỏ mắt ngóng về
Chim sổ lồng say trời đất lạ
Nhắc làm gì gợn sóng sông quê?

Giang hồ! Giấc mộng trai nung nấu
Thúc giục lòng ta như suối reo
Ôi, chí phiêu lưu hòa dòng máu
Chảy trong vi mạch trẻ quê nghèo

Giang hồ! Cứ ngỡ giang hồ vặt
Cũng đã đi xa nửa địa cầu
Khác gì thuở nọ chàng Từ Thức
Hồi hương chẳng thấy bạn xưa đâu

Cái thuở mắt xanh nhìn thế tục
Khăp trần gian lăng kính vạn hoa
Ta, một kẻ nhà quê mắt lác
Ngắm vịt trời mộng tưởng thiên nga

Nhánh cỏ tang bồng thời tuổi dại
Lụn tàn theo món nợ áo cơm
Hồ trường chẳng rót vào tứ hải
Mơ rót cho đày mắt mỹ nhơn

Bốn chục năm qua quay nhìn lại
Nhạt nhòa chiếc bóng kẻ lang thang
Giấc mộng giang hồ ngày xưa ấy
Như tà dương trước lúc hôn hoàng.

Lầm lũi trên con đường thiên lý
Thời gian tuấn mã lướt qua mành
Nay thấm mệt dừng dân để nghỉ
Soi bóng mình tóc chẳng còn xanh!

Cái thuở mắt xanh nhìn thế tục
Khăp trần gian lăng kính vạn hoa
Ta, một kẻ nhà quê mắt lác
Ngắm vịt trời mộng tưởng thiên nga

Nhánh cỏ tang bồng thời tuổi dại
Lụn tàn theo món nợ áo cơm
Hồ trường chẳng rót vào tứ hải
Mơ rót cho đày mắt mỹ nhơn

Bốn chục năm qua quay nhìn lại
Nhạt nhòa chiếc bóng kẻ lang thang
Giấc mộng giang hồ ngày xưa ấy
Như tà dương trước lúc hôn hoàng.

Lầm lũi trên con đường thiên lý
Thời gian tuấn mã lướt qua mành
Nay thấm mệt dừng dân để nghỉ
Soi bóng mình tóc chẳng còn xanh!

Nước Mắt Cá Sấu

Anh làm thơ khóc tiễn
Một đứa em qua đời
Con cháu bảo khéo diễn
Nước mắt cá sấu rơi!

Có bao nhiêu người thấy
Cá sấu khóc người thân?
Thơ là niềm cảm xúc
Hơn bạc tiền vạn lần!

Mà quả thật cá sấu
Nếu có khóc người thân
Thì giọt nước mắt ấy
Cũng quý hiếm vô ngần!

Những lời thơ ai điếu
Là máu, lệ. tim gan...
Đứa vô tâm chẳng hiểu
Cứ cho là tôi gàn.

Thơ không là tiền bạc
Nên bọn chúng cóc cần
Giỗ đầu em, tôi thắp
Trong lòng một nén nhang!

Thiên Thai

Suối chiều, sơn nữ tắm thong dong
Xinh xắn như hoa giỡn giữa dòng
Chim chóc ngây tình im tiếng hót
Cá đàn ghen sắc quẫy đuôi cong
Núi in, màu nước xanh pha biếc
Nắng xế, làn da trắng điểm hồng
Có phải tiên nga về cõi tục
Hay ta lạc lối cảnh non bồng?

Hay ta lạc lối cảnh non bồng?
Mê mẩn lòng người có biết không
Khúc khích cười vui vài tiếng ngọc
Vo ve bay lượn mấy chàng ong
Khóm hoa trắng muốt rung trong gió
Cây cỏ xanh rì mọc mé sông
Non nước hữu tình đâu dễ thấy
Suối chiều, sơn nữ tắm thong dong.

Hà Tiên Thập Cảnh

Hà Tiên phong cảnh đẹp như mơ!
Thập Vịnh* lưu danh mãi đến giờ
Kim Dự Lan Đào ngăn sóng cả
Bình San Điệp Thúy hiện tranh thơ
Đông Hồ Ấn Nguyệt trăng hoài mộng
Nam Phố Trùng Ba biển đợi chờ
Tiêu Tự Thần Chung hồn Mạc Cửu
Giang Thành Dạ Cổ trống doanh cơ

Giang Thành Dạ Cổ trống doanh cơ
Thuở ấy cha ông mở cõi bờ
Lộc Trĩ Thôn Cư miền đất hứa
Lư Khê Ngư Bạc chốn hoang sơ
Châu Nham Lạc Lộ chim về tổ
Thạch Động Thôn Vân ngọc tỏ mờ!
Nước biếc, non xanh, trời biển rộng
Hà Tiên phong cảnh đẹp như mơ!

Quảng Ngãi Thập Nhị Cảnh

Quảng Ngãi còn lưu khá rõ rành
Vân Phong túc vũ đẹp như tranh
Niêm hà, ấn ngọc trời ban tặng
Hý thủy, đầu long núi để dành
Chiến trận La Hà non khắc dấu
Cô thôn Cổ Lũy khói xây thành
Hà Nhai bến cũ con đò vắng
Thạch Bích chiều tàn núi biếc xanh

Thạch Bích chiều tàn núi biếc xanh
Vu Sơn nai tác gió rung cành
Liên Trì dục nguyệt in trăng tỏ
An Hải sa bàn dội nắng hanh
Thiên Bút phê vân lời sĩ khí
Thạch Cơ điếu tẩu mộng an lành
Mười hai cảnh đẹp quê ta đó
Quảng Ngãi còn lưu khá rõ rành

Mất Cha

Năm hai năm trước ngày này
Cha tôi mất lúc đạn bay Sa Huỳnh
Nghe như trời sập thình lình
Cút côi đứa trẻ mới lên chín, mười
Gọi thầm hai tiếng Cha ơi!
Trái tim tan nát lệ rơi ngắn dài
Bể dâu mấy cuộc đổi thay
Nổi chìm phận mọn năm hai năm ròng
Con đi muôn dặm núi, sông
Vẫn không tìm được cội tùng bóng cha
Đời con nửa thế kỷ qua
Lênh đênh đâu cũng vẫn là mồ côi!

Viếng Mộ Cha

Thành kính tưởng niệm 48 năm Người Cha
kính yêu quá cố (27.5.1971 - 27.5.2019 al.)

Một đời Người sống thật thà, lương thiện
Không a dua theo giậu đổ bìm leo
Lòng khoáng đãng mông mênh như biển
Gặp gian nan vẫn giữ vững tay chèo

Bởi chiến tranh nên xa quê, lìa xứ
Nay Nha Trang, mai về lại Sa Huỳnh
Không bỏ biển dẫu biết rằng sinh tử
Đang chực chờ mỗi giây phút mưu sinh

Một túp lều cất bên bờ cát lở

Sóng ầm ì đe dọa cuốn trôi phăng
Người vất vả tháng ngày lo chống đỡ
Khiêng từng hòn đá nặng chắn triều dâng

Ôi! Cứ tưởng có niềm tin sắt đá
Không Quốc gia, chẳng Cộng sản : an lành
Là thường dân trong cái thời giặc giã
Rất dễ dàng súng đạn cướp đời xanh!

Khi cha mất con chưa tròn tám tuổi
Nước mắt rơi chua xót những đêm trường
Thời ly loạn tuổi thơ con chìm nổi
Cả bầu trời tang tóc cảnh thê lương

Kẻ bắn cha là một thằng lính ngụy
Vừa non gan, vừa bấn loạn tâm thần
Giữa phiên gác bỗng giật mình, mất trí
Xả súng vào từng bóng dáng ngư dân!

Con nay đã thứ tha tên thủ phạm
Hận thù xưa như bọt biển tan bờ
Dẫu mất cha cuộc đời con u ám
Nỗi đau này khắc đậm cả tuổi thơ

Trước mộ cha con thành tâm khấn vái
Cầu cho Người siêu thoát chốn Tiêu Dao
Chuyện ngày xưa ngậm ngùi con nhớ lại
Thắp nén hương trong thương tiếc, nghẹn ngào.

Chuyện Tình Tiên Dung - Chữ Đồng Tử

Có một chuyện tình sử
Đọc từ thuở xa xưa
Chàng trai Chữ Đồng Tử
Yêu con gái nhà vua.

Nàng Tiên Dung công chúa
Con cưng vua Hùng Vương
Tuổi mới vừa đôi tám
Nhưng xinh đẹp khác thường !

Tính nàng thích ngao du
Khắp sông hồ đây đó
Không phân biệt sang hèn
Hay giúp người nghèo khổ.

Một hôm thuyền vừa đỗ
Nơi bãi cát mé sông
Cung nữ lo canh phòng
Cho nàng công chúa tắm.

Ngờ đâu nước vừa dội
Chưa thấm ướt thân ngà
Dưới lớp cát và sỏi
Một chàng trai lộ ra!

Nàng hoảng hốt, kêu la
Run run đầy sợ hãi
Cung nhân ùa ập lại
Liền trói gô chàng ta.

Lát sau đã định thần
Nhìn vẻ mặt đỏ rần
Của chàng trai tuấn tú
Nàng cũng nguôi giận dần.

Nàng hỏi chuyện gần xa
Chàng thật thà kể lể
Vì cởi áo chôn cha
Nên.. đành vùi cát thế !

Nghe xong nàng nhỏ lệ
Thương chàng trai nghèo hèn
Lòng hiếu thảo đáng khen
Và không hề bắt tội.

Hai trái tim nóng hổi
Tình yêu cùng nẩy mầm
Không cần người mai mối
Cũng kết duyên trăm năm!

Vua cha nghe giận lắm
Truyền quân sĩ bắt về
Tình phụ tử, phu thê
Khó đôi bề trọn vẹn.

Một đêm trời nổi gió
Cả hai bay lên mây
Làm thần tiên trên đó
Cứu độ thế gian này.

Tôi Làm Nghĩa Vụ

Hai mươi tuổi tôi vào quân đội
Thấu cảnh quân trường khắc khổ, buồn xo
Mũ ca-lô thay bằng nón cối
Màu nhà binh thay áo học trò

Đất Phù Cát mưa dồn nắng đổ
Ba tháng dài thao luyện ngày đêm
Canh toàn quốc, bánh xe lịch sử*
Miệng tung hô bác, đảng, búa liềm

Chính trị viên vốn người xứ Nghệ
Giọng sặc mùi cá gỗ, mắm tôm
Khoái cầy tơ và ưa rượu đế
Cuối tuần sai B-trưởng** đi chôm

Quen thằng bạn quê hương Đập Đá
Con 'nhà buôn' khôn lõi hơn người
Hay rủ rê "tao mày đào ngũ
Vào Sè Gòn tán gái, vui chơi!"

Mãn khóa học về cùng binh chủng
Làm pháo binh Trung đoàn Ba Gia
Khiêng nòng pháo còng lưng, hóp bụng
Hành quân khuya lội suối rừng già

Tiết tháng Chạp Tây nguyên lạnh ớn
Đêm đứng canh gió núi xạc xào
Trăng hạ tuần môi ai cong cớn
Như dỗi hờn kẻ ở miền cao

Đời tân binh buồn nhiều vui ít
Thương em thơ và nhớ mẹ già
Cả đơn vị chẳng màng ăn Tết
Lo chuyển quân sang chiến trường K.***

Từ hôm đó đã là lính chiến
Một lần đi chẳng hẹn ngày về
Lúc Tổ quốc trong cơn nguy biến
Biết bao người xác gửi sơn khê!?

14/12/2021

______

* Cách gọi hài hước món canh chỉ có một ít rau muống với rất nhiều mước, và bánh bột mì ép thành hình tròn như cái đĩa, cấp phát cho bộ đội ăn sáng những năm đâu thập niên 1980.
** Trung đội trưởng
*** Chiến trường Cambodia

Cảm Tác Ca Khúc "Hận Đồ Bàn"

Tôi không phải mang dòng họ Chế
Vẫn tâm tư vận nước Chiêm Thành
Đồng điệu với dân Hời có lẽ
Cùng lưu vong trên chính quê mình?

Cô gái Việt làm dâu Chiêm quốc
Bảy trăm năm hồn vẫn đi về
Cháu con bà ai còn ai mất?
Thành quách xưa chẳng dấu tích gì!

Ô, có phải Chiêm nương quá đẹp
Lả lơi dâng điệu múa nghê thường
Đôi tay ngà rót chung rượu ngọt
Làm nhụt lòng, giảm chí quân vương?

Từ lúc Chế Bồng Nga tử trận
Những trai hùng tướng giỏi nơi đâu?
Biển réo gọi chiến thuyền vượt sóng
Rừng xanh mơ tiếng rống voi chầu

Những ngọn tháp của thời hưng thịnh
Nay tan hoang đổ nát rêu phong;
Những vị thần linh thiêng dũng mãnh
Bị thu hồi bí tích thần thông?

Những đóm lửa ma Hời thấp thoáng
Đang tìm về với núi sông xưa,
Ca khúc "Hận Đồ Bàn" bi tráng
Cũng chỉ buồn, nuối tiếc vu vơ!

Lục Bát Vu Lan

Biển nào mà chẳng sóng đâu
Mẹ cha nào chẳng bạc đầu vì con?
Sông kia nước chảy từ nguồn
Con nên khôn lớn nhờ ơn sinh thành.
Dẫu rằng phú quí hiển vinh
Làm con chớ phụ ân tình mẹ cha.
Sớm thăm tối viếng hiếu hòa
Thờ cha kính mẹ mới là đạo con.

Tiếng Võng Trưa Hè

Ầu ơ tiếng võng ru hời
Kẽo cà kẽo kịt những lời ca dao
Mơ màng năm tháng ấu thơ
Mẹ ru tôi ngủ những trưa nắng nồng

Con cò lặn lội bờ sông
Mẹ tôi góa chồng từ thuở bốn mươi
Bao nhiêu nước mắt mẹ rơi
Bấy nhiêu cơm gạo nuôi tôi nên người

Con cò lẻ bạn lẻ đôi
Dầm sương dãi nắng cả đời héo hon
Võng đưa kẽo kịt buồn buồn
Ru tôi giấc mộng no tròn ầu ơ...

Trên Con Đường Nhỏ Một Sáng Tháng Năm

Sáng ngày dạo bước trên đường vắng
Cây cối xanh và hoa cỏ tươi
Ngọn gió mùa xuân se se lạnh
Riú rít đàn chim hót đón mời

Thơm thơm hương đất, hương hoa dại
Lấp loáng nắng hồng trải lối đi
Rừng xa vọng tiếng chim cu gáy
Khoan nhặt dường như nhắn gửi gì?

Thói quen mỗi sáng hay đi bộ
Mỗi mùa một sắc cảnh tình thay
Bỗng gặp quê hương trên xứ lạ
Trên con đường nhỏ sáng xuân này.

Bài Tụng Ca Phụ Nữ

Phụ nữ đâu chỉ là hoa
Còn là cả cây và trái
Là những bà mẹ vĩ đại
Là những kỳ nữ, anh thư

Adam thuở xưa may mắn
Giữa chốn địa đàng cô liêu
Có nàng Eva xinh đẹp
Trao cho trái táo mỹ miều

Những vị hoàng đế kiệt xuất
Các ông lãnh tụ thiên tài
Giê-su hay là Đức Phật
Phụ nữ đều sinh quý ngài

Phụ nữ không là hết thảy
Cũng là vùng trời vô biên
Phụ nữ không là đòn bẩy
Cũng làm thế giới chao nghiêng

Bài thơ ngày Thanksgiving
Tụng ca toàn thể phụ nữ
Dành tặng luôn mẹ và em
Những người suốt đời không quên!

Cháu Bé Chào Đời Trên Chuyến Tàu Hồi Hương

Một cháu bé ra đời
trên chuyến tàu vội vã
về quê hương xa xôi

chợt nghe không gì lạ
nhưng thương quá đi thôi
khi đàn tan nghé rã

cuộc sống là như thể
lá rụng đã có chồi
dẫu đau thương dâu bể

cầu chúc cháu khôn lớn
có cuộc đời bình thương
không phải lìa quê hương

Tiễn Cháu Bé Về Cõi Đại Từ Bi

Cháu về chốn ấy cô đơn
Quên đi ngày tháng tủi hờn đắng cay
Cháu đi như gió như mây
Tám năm một cuộc trần ai thấm buồn
Chiều nay trời đổ mưa tuôn
Tiễn linh hồn nhỏ lên đường viễn du
Cháu về chốn ấy xa mù
An vui trong cõi đại từ đại bi!

Tự Tình Cuối Năm

Từ khi bỏ xứ ta đi biệt
Mỗi độ xuân về rét mướt hơn
Đừng nói mai, đào hay pháo tết
Chiếc bánh chưng xanh cũng thiếu hồn!

Chén rượu mừng xuân giờ nhạt thếch
Giao thừa chẳng đất để mà xông
Nhà nhà cửa khóa, đường ngập tuyết
Thắp nén tâm hương sưởi ấm lòng

Hào khí ngày xưa nay đã mất
Dám đâu túy lúy gõ bồn ca
Thân xác bọt bèo như giẻ rách
Mơ gì luyện đá vá trời xa

Bạn bè mấy đứa giờ ly cách

Tin tức lại qua tán chuyện phào
Chỉ đủ quên đời trong phút chốc
Làm sao xoa dịu nỗi niềm đau

Người xưa sắc nước xiêu hồn phách
Đố biết bây chừ em ở đâu
Chắc cũng như ta hai màu tóc
Soi gương chợt thấy khóe môi sầu

Từng phen khép lại trang đời cũ
Mà cuốn sách xưa muốn mở hoài
Năm tận tự tình đời lữ thứ
Chẳng buồn, chẳng giận cuộc trần ai

Thơ Thơ

Trót lỡ dại nên quen mùi xướng họa
Không phun châu, không nhả ngọc như ai
Không hoa mỹ, không tỉa cành, xén lá…
Thơ nông dân chứ nào phải thiên tài

Chân thiện mỹ vốn không cần mưu tính
Rút ruột tằm đâu chấp nhất được thua
Lời mộc mạc nhưng cũng đầy bản lĩnh
Không ngã nghiêng như sậy ngã theo mùa

Đường thơ dạo cũng du dương nhã nhạc
Cũng ngọt ngào, tha thiết giống tình ca
Nhưng có lúc bỗng quay cuồng bão táp
Đời với thơ đâu mãi mãi thuận hòa

Đường thơ vẫn nặng lòng cùng trăng gió
Vẫn không màng khách giá áo túi cơm
Sẽ có lúc non cao duyên kỳ ngộ
Gặp bên đường rực rỡ đóa hoa thơm!

Quê Hương Tìm Về

"Quê hương là gì hở Mẹ"*
Cớ sao họ cấm ta về?
Lớp lớp người người bất kể
Đường xa, đói khát... hồi quê?

Quê hương hẳn là nơi chốn
Bình yên nhất quả địa cầu
Giống như lòng Mẹ nồng ấm
Cho con tựa lúc khổ đau

Quê hương là hầm trú ẩn
Mỗi khi giông bão trong đời
Quê hương là phao cứu nạn
Khi ta đuối nước ngoài khơi

Quê hương như là máu thịt

Lá lành lá rách đùm nhau
Giá gương nhiễu điều bao bọc
Tình thương như ngựa một tàu

"Quê hương là gì hở Mẹ"
Đường xa, đói khát vẫn về?
Thanh niên, cụ già, em bé...
Đi như bừng tỉnh cơn mê?

---
* Tho Đỗ Trung Quân

Thèm Ăn

Suốt một năm dài sống cách ly
Ê chề cũng bởi dịch Cô-vi
Nằm nhà không rượu, không bè bạn
Nhớ phở, thèm nem, chả... lạ kỳ!

Nghĩ lại năm nào chợt thấy ham
Cuối tuần đều được đến nhà hàng
Khi Tàu, khi Nhật, khi Mễ quốc
Lúc Hàn, lúc Việt, lúc Thái Lan...

Vịt Bắc Kinh quay chính hiệu Tàu
Béo thơm đến tận cái phao câu!
Sushi gợi nhớ tình Phan Thiết
Wasabi cay đến long đầu!

Taco nóng sốt lại thơm, ngon
Trắng trơn dẻo mịn sợi Udon
Cay chua tơ tưởng nàng Pad Thái

Lòng vẫn thủy chung Phở cội nguồn

Món lạ, món ngon ở cõi trần
Cả năm cấm cửa... chẳng đi ăn
Vào than ra thở như tình phụ
Ôi hỡi, các em gái chạy bàn!

Kén Vợ

Mẹ vẫn hay thường bảo
con trai đã lớn rồi
nên tìm người giai ngẫu
cho có lứa có đôi!

Chọn vợ không cần đẹp
cốt yếu phải ngoan hiền
đoan trang và lễ phép
dịu dàng mà có duyên...

Tâm hồn mới quan trọng
ngoại hình không nên ham
chân dài nhưng hư hỏng
suốt đời con khổ tâm!

Lời mẹ dạy là thế
sao tôi cứ hoang đường
phung phí thời tuổi trẻ
tìm cả sắc và hương!...

Mùa Thu

Gió
vẫn hoài là gió
mây
không hẳn là mây
lá xanh
chừ hóa đỏ
cỏ non
giờ úa gầy

Mưa dầm
từ mắt ướt
nắng nhạt
ở môi son
trong mênh mang
trời đất
chơ vơ
những linh hồn!

Đạn Bom và Dòng Sữa Mẹ

Chị ngồi bên thềm nhà nhỏ
Cho con thơ bú ngon lành
Ngoài kia dường như súng nổ
Phía này một khoảnh trời xanh

Người mẹ bình yên thanh thản
Đứa con ôm lấy vú tròn
Dòng sữa tưởng chừng vô hạn
Ngọt ngào nuôi dưỡng đời con

Người quân nhân kia rất trẻ
Lặng nhìn cảnh mẹ ôm con
Đăm chiêu nhớ thời còn bé
Mẹ thường ôm lấy anh hôn

Chiến tranh vốn là man rợ
Không dung dưỡng nổi tình người
Nhưng dù đất trời đảo lộn
Vẫn còn sót cánh hoa tươi

Bài Hành Đêm Giao Thừa

Mỗi năm cứ độ đêm trừ tịch
Ta lại chong đèn nhớ cố hương
Ngoài kia gió tuyết luôn gào thét
Lòng ta mưa gió cũng khôn lường

Nhớ buổi xa nhà không bạn tiễn
Tháng mười gió bấc lạnh căm căm
Nón cời, áo vá, chân không dép
Lên xe còn sợ lũ công an

Vào Sài gòn, rồi đi Sa Đéc
Xuống tàu đánh cá trốn, vượt biên
Bảy ngày trên biển tưởng đâu chết
Đến Ga-lăng là sướng như điên

Gia-nã-đại mùa đông dài lắm
Chưa từng mơ, cũng chẳng thích đâu
Hai quốc gia lọt vào tầm ngắm
Một Hoa kỳ, một xứ Úc châu

Ghét của nào trời trao của nấy
Lời người xưa y chốc như kinh
Hơn năm rưỡi, lên tàu bốn bảy (1)
Rời đất Sing đáp xuống Lan-đình (2)

Ôi, vất vả nửa đời ly xứ
Ba mươi năm xa cách người xưa
Đêm dõi bóng mình, ta tình tự
Nước xa nguồn khó tránh bụi nhơ?

Biết chừng nào trở về quê mẹ
Ngắm sông Thoa trong ánh nắng chiều
Nằm trên cát, sóng ru nhè nhẹ
Như ngày xưa quá đỗi thương yêu

Mặt trời lên sẽ là năm mới
Rót cho đầy ta chúc riêng ta
Chốn xa lạ nay thành gần gũi
Như quê hương thân hiết chan hòa

Cứ Mặc Gió Bay Đi

Kiếm gãy, bút cùn, cờ không gió
Tráng sĩ rung đùi nhẩm đọc thơ
Một chút phong trần ngạo khí đó
Rồi thôi, giã biệt chốn giang hồ

Những kẻ độc hành mau mỏi gối
Về đâu cũng lặng lẽ như nhau
Đôi khi dâu bể con thuyền ngược
Kiếm chỗ an bình ở chốn nao?

Trần ai một cõi không chân tướng
Cố giữ làm chi một nụ cười?
Đã trót quen chân làm lữ khách
Sá gì mưa nắng hoặc buồn vui?

Nghe nói người xưa bị bẻ bút
Lấy dao khắc đá những chi chi
Ta nay trót lỡ sinh nhầm lúc
Thì đời cứ mặc gió bay đi!

Lấy Chồng Xứ Lạ

Bỏ cả quê hương, bỏ mẹ già
Bỏ đàn em dại tuổi năm, ba
Lấy chồng xứ lạ thân tầm gửi
Như cánh bèo non lạc nước sa

Pháo nổ, rượu mừng tiễn bước đi
Làm dâu đất khách có vui gì?
Phút giây xa cách là muôn thuở
Day dứt trong lòng hận biệt ly

Mắt biếc lẻ loi đẫm lệ tràn
Bôn ba một kiếp số hồng nhan
Đường xuôi nẻo ngược sầu trăm ngả
Cánh én phiêu lưu lạc cuối ngàn

Nghĩ đến ngày mai thật hãi hùng
Không yêu mà phải sống đời chung
Chia chăn, xẻ gối ai chồng vợ?
Lửa đốt, hương xông vẫn lạnh lùng

Hỏi người có thấu nỗi lòng em
Tả tơi chiếc lá rụng bên thềm
Còn mơ hơi ấm bàn tay ấy
Giữ chặt như tình khắc giữa tim

Bài Thơ Halloween

Rồi sẽ có một ngày anh chết
Hãy chôn anh nơi thảo nguyên xanh
Trên tấm bia đừng ghi gì hết
Anh vốn là một kẻ vô danh

Em đừng khóc những lần đến viếng
(Xác không hồn khó cảm yêu thương!)
Hồn anh đã chu du bốn biển
Mộng giang hồ phải trả cho xong

Nếu em muốn ôm cầm thuyền khác
Cũng đừng ngồi quạt cỏ vàng khô
Anh cần ngắm đất trời xanh ngát
Ma và người đều thích tự do

Ngàn năm thân thể thành tro bụi
Hồn vía còn say mộng cõi phàm

Tháng Mười Một

Tháng mười một đìu hiu như sương phụ
Lòng cô đơn nuối tiếc tháng ngày qua
Trời tối sầm dai dẳng những cơn mưa
Buồn thê thiết như mắt huyền đẫm lệ

Tháng mười một những con chim nhỏ bé
Trốn biệt tăm tránh cái rét như đồng
Con sóc nâu núp dưới gốc cây thông
Chờ mưa tạnh để nhặt thêm ít hạt

Lá phong vàng phủ đầy trên mặt đất
Tỉ tê cùng đám lá cỏ khô vàng
Nhớ nắng hè, và làn gió mùa xuân
Thơm ngan ngát hương hoa và diệp lục

Tháng mười một đời lưu vong ngơ ngác
Với những ngày rét mướt kéo lê thê
Thầm cầu mong mơ ước một ngày về
Trong nắng mới mùa xuân tràn quê mẹ.

Tháng mười một ta gọi thầm khe khẽ
Mùa thu ơi, buồn lắm kiếp phong trần!

Một Buổi Sáng Của Trẻ Mục Đồng

Một sớm mai mặt trời vừa ló dạng
Lũ mục đồng í ới rủ rê nhau
Từ những nẻo đường lũ lượt bò trâu
Theo bầy trẻ dập dìu ra đồng áng

Tiếng trâu rống, tiếng nghé kêu hỗn loạn
Bụi tung mù con đường đất thân quen
Một bầy chim dáo dát vụt bay lên
Tiếng chó sủa râm ran chào ngày mới

Thằng cu tí lưng trần không nón đội
Trên lưng trâu múa tít chiếc roi mây
Không ngừng hô ‘tá, dí’ giục cả bầy
Tung bốn vó phi nhanh như tuấn mã

Nép bên cửa những ngôi nhà mái rạ
Dăm bé con ngưỡng mộ ngó nhìn theo
Và trong lòng nao nức biết bao nhiêu
Mơ chóng lớn để làm thằng mục tử

Cánh đồng xanh bỗng rùng mình tỉnh ngủ
Đàn trâu bò hăm hở xoải đôi chân
Tìm những nơi cỏ tốt để mà ăn
Lũ mục đồng thi đua bày trận giả

Buổi sáng ngày hè đồng quê êm ả
Trôi rất mau như mây trắng trên đầu
Bóng xoe tròn dưới những gót chân trâu
Đàn mục súc no nê về ngõ xóm.

V Phương Nam

Từ thuở bé đã nghe danh nam bộ
Ruộng đồng xanh thẳng cánh cò bay
Dòng Cửu Long phù sa như máu đỏ
Cá tôm nhiều thò tay bắt được ngay

Những rừng mắm, những rừng tràm, rừng đước
Như đoàn quân đi chinh phục phương nam
Những tráng sĩ của vài trăm năm trước
Đến bây giờ vẫn sừng sững hiên ngang

Tôi đã đọc trận Rạch Gầm – Xoài Mút
Người anh hùng áo vải phá quân Xiêm
Bên tai nghe tiếng chiêng khua, trống giục
Những con thuyền lao vun vút như tên

Viếng di tích Tả quân Lê Văn Duyệt
Một công thần khai quốc chịu hàm oan
Thân về trời, mộ phần đeo xiềng xích,
Vẫn khói hương trong tâm khảm người dân

Còn văng vẳng nghe giọng ngâm Đồ Chiểu
Thà mắt đui mà giữ lấy đạo nhà
Hơn những kẻ nghĩa quân thần chẳng hiểu
Đem thân làm tôi mọi Phú-lang-sa

Những danh sĩ từng một thời lừng lẫy
Thủ Khoa Huân, Phan Văn Trị, Tôn Thọ Tường
Khai trận chiến trên văn đàn ngày ấy
Khí anh hùng ngùn ngụt cõi văn chương

Về phương nam theo dấu chân người trước
Đêm nằm nghe khúc Dạ Cổ Hoài Lang
Chén rượu gạo thấm qua hồn thao thức
Sóng vỗ bờ cuồn cuộn Cửu Long Giang.

Bài Tổng Kết Cuối Năm

Tổng kết một năm chém gió
Bạn bè ít nhiều khen hay
Cho dẫu chân tình / giả bộ
Cũng vui như rồng gặp mây

Văn chương viết như kể chuyện
Mơ hoang rất mực khôi hài
Đôi khi hứng tình châm biếm
Thói hư, tật xấu thật cay

Tò te dịch thơ ngoại quốc
Chẳng cần biết đúng hoặc sai
Cốt yếu để mà tự học
Thơ văn của những anh tài

Không tiền in thơ củ chuối
Tự ta xuất bản lai rai
Một chồng đem kê làm gối
Non gan nào dám tặng ai?

Tuổi ta cầm tinh Quý Mão
Sáu mươi lẻ một xuân này
Người xưa ắt đã nên lão
Ta thì nết vẫn thơ ngây

Chẳng dám đòi chơi trống bỏi
Nhưng vẫn mê gái chân dài
Tiếc rằng đời luôn nghèo đói
Nên đành giấu mộng liêu trai

Chẳng phải Quảng Nam hay cãi
Nhưng ta có tính thài lai
Hễ nghe những điều nghịch nhĩ
Là bình là luận dông dài

Cuối năm tổng kết tạm đủ
Mời bạn chén rượu, okay?
Đọc xong thấy chẳng thích thú
Cũng đừng block hoặc bye bye.

Mục lục

Nghỉ hè con gái về quê nội
Thăm chốn thân yêu, một mái nhà
Ngỡ ngàng bắt máy, nghe con hỏi:
"Nhà mình sao chẳng thấy đâu, ba?"

"Tổ ấm hôm nào nay đã mất
Cây vú sữa xanh cũng chặt rồi
Hồ cá ba xây giờ ai lấp?
Con nhìn chốn cũ, lệ tuôn rơi!"

Biết trả lời sao cho con rõ?
Ba người ly xứ, mất quê hương
Cho dù là đất xưa tiên tổ
Đổi chủ thay tên chuyện cũng thường!

Con chớ có buồn chi, con gái
Nhà không trên đất, nhà trong tim!
Dâu bể cuộc đời ba đã trải
Yêu thương mới là chốn nên tìm.

